

The background is a textured, sepia-toned illustration. It features several large, interlocking gears of different sizes, some with teeth and others with smooth edges. A prominent clock face is visible in the upper right, with Roman numerals and the text 'C. GRANT' below it. A small, ornate hot air balloon basket hangs from a large, dark, teardrop-shaped balloon, positioned in the center-right. The overall aesthetic is that of a vintage, hand-drawn map or a steampunk-themed artwork.

Porkoláb - Fekete Evelin

A hajnalfény útján - 2. rész

Miklós, az utazó

PORKOLÁB-FEKETE EVELIN

A hajnalfény útján

2. rész

Miklós, az utazó

2020.

PÉCS

Előszó

Itt az idő az legújabb utazásra, de ezúttal Miklóson a sor, hogy megismerkedjen a „Forrás-Expressz” által nyújtott szolgáltatással.

Kereken 1900-at írunk, 17 év telt el Vivien, a jövőből ide pottyant lány látogatása óta, akit különleges módon a Morvai-kút (korabeli nevén: Zsivány-forrás) vize repített az 1800-as évekből Pécsre.

A lány jött, látott és szerelemre lelt, szívét a Morvai családnak dolgozó Dénes, a fiatal fazekas tanonc rabolta el, akivel együtt utaznak vissza a 2018-ik esztendőbe, ahonnan Vivien érkezett.

Miklós Vivienék távozása után kinyomozza a forrás legendáját és kiderül, hogy akár belőle is lehetne időutazó, de 17 évig eszébe sem jut, hogy használja ezt a képességét.

Aztán jön egy szomorú fordulat az életében, ami rávilágít a halandóságára, és arra, hogy sosem élt igazán.

Búslakodásra azonban nincs idő, mert minden feltétel adott ahhoz, hogy megnézzze, mi a helyzet 2035-ben.

Ki nem élne ezzel a lehetőséggel, ugye?

A kalandok sokasága innen már garantált, Miklós szembe találja magát a jövő újdonságaival, a közösségi médiával, a hibridautókkal, és ami a legfontosabb a számára: megtudja, hogy mi vár rá és a családjára a saját idejükben.

Vajon, hogy boldogul a mindig határozott és leleményes férfi egy idegen világban?

Változtat a saját és a családja sorsán, vagy esetleg itt ragad 2035-ben?

„A hajnalfény útján” második kötetéből minden kiderül, utazásra, kalandra fel!

*„Nem ösztökélt soha nyerészkedés vagy becsvágy.
Jól tudod, hogy nem vágyom sem pénzre, sem egyébre.
Belső kényszer sarkall munkára és alkotásra,
mindig ez jelentette számomra az életet.”*

(Zsolnay Vilmos)

Első fejezet

A holdfogyatkozás gyermekei

Napok teltek el azóta, hogy Morvai Miklós, a Morvai Porcelángyár jövődöbéli örököse, Pécs város kiemelkedő alakja, örökre búcsút intett két jó barátjának, úgy, hogy valójában nem is utaztak el Pécsről, csupán csak az 1883-as esztendőből vettek búcsút.

Úgy gyászolta őket a szívében mintha a 2018-as év helyett a Pokolba mentek volna, mert nem tudhatta biztosan, hogy sikerült-e a barátaik terve, ő csupán csak azt látta, hogy egy szempillantás alatt eltűntek a semmibe.

Sokáig azt hitte, hogy Vivien, ez a kedves, ámde furcsa idegen a bolondját járatja vele, amikor azt állította, hogy a jövőbeli Pécsről csöppent ide, de miután olyan információkat osztott meg vele, amelyekről senki nem tudhatott (még) a Morvai családon kívül, akkor már megpróbált hinni a lánynak.

Az igazság azonban az, hogy valójában csak most hitte el, hogy tényleg időutazó volt, mert a saját két szemével látta, hogy Vivien és az itt megismert szerelme, Dénes a semmibe vesztek, miután ittak a Zsvány-forrás vizéből.

- Ejha, egyszerűen nem tudom kiverni a fejből ezt az egész időutazós cirkuszt - csattant fel mérgesen Miklós, egy jól irányzott asztalra csapás kíséretében. - Egyszerűen úgy érzem, mintha az elmém játéka lenne ez az egész, közben pedig tudom, hogy ez az igazság, mert láttam az egész jelenetet és Vivien ittléte sem egy álom volt. Most mitévő legyek? Nem hagy nyugodni ez az egész... nem csak a mesékben léteznek csodatévő források? Hogy történhetett meg ez a különös utazás?! Az a legidegtépőbb, hogy nincs kivel megbeszélnem ezt az örületet, mert a család homokba dugta a fejét az ügyben, inkább nem is akarnak beszélni erről az egészből, mintha meg sem történt volna ez a látogatás... Másokkal meg csak nem beszélhetek Vivienről, hiszen egyből elterjedne a városba, hogy „na a Morva úrfi megbolondult a nagy jó módjában” és még csak nem is okolhatnám őket a felvetésért, mert először én is azt hittem, hogy a kisasszony egy kicsit őrült.

- Na, most légy okos, úrfi! - dorgáltam magamat. - Nem olyan fából faragtak engem, hogy ne tudjam kideríteni azt, ami érdekel! Ha jól emlékszem, dolgozik a gyárban egy fiatalember, akit folyamatosan azzal piszkál a többi segédmunkás, hogy a nagyanyja egy boszorkány és mindig mindent tud, azt hiszem, ő lesz az én emberem! Lássuk, hogy tud-e valamit a mamóka a Zsvány-forrás, vagyis a jövőbeli Morvai-kút legendájáról, mert az már bizonyos, hogy nem egy átlagos vízről van itt szó! Nem is habozok, rögvest átszaladok a gyárba és megkeresem azt a munkásfiút, hogy segítsen nekem egy titkos találkozót szervezni a nagymamájával.

A fiú először nagyon meglepődött, hogy mit akarok az ő kissé habókos nagyjával, de nem mert ellenkezni a munkaadójával, így már másnapra le is szervezte a kért találkozót.

Úristen, úgy dobog a szívem, mintha egy randevúra sietnék - nevettem magamban másnap, miközben a nagyanyóhoz igyekeztem. Már az utcába bekanyarodva láttam, hogy az idős hölgy kint ácsorog a kapuban és az eget kémleli.

Húha, nem biztos, hogy jó ötlet volt ez az egész, a mamóka nem tűnik túl beszámíthatónak, kellett nekem ez az egész, mint púp a hátamra, de most már nem futamodok meg egy néni elől, ha idáig eljöttem! Lassan, óvatosan közelítettem felé, nem akartam megijeszteni.

- Tisztelem, asszonyom, Morvai Miklós vagyok, látom, az unokája említette az érkezésem, köszönöm, hogy fogadni tetszett!

- Hát persze, hogy említette az érkezését az én Lackóm, de tudtam én azt anélkül is, nem kellett volna ehhez az unokám... megsúgta a szél nekem már napokkal ezelőtt, hogy jönni fog hozzám az úrfi, már nagyon vártam! De ne asszonyozzon, sosem voltam dáma, szólítson csak Margó néniem, mindenki úgy hív, aki ismer.

- Ó, kedves Margó néni, hogy ez a szél milyen illetlenül pletykás - mondtam kissé gúnyosan, de próbáltam azért visszafogni magamat, nehogy megsértsem a nénit.

- Nosza jöjjön be, úrfi, hagyjuk most a szelet, ha jól sejtem, nem az időjárás lesz a beszélgetésünk témája!

- Igen, valóban nem erről szeretnék beszélni Önnel - mondtam kissé komolyabban és sietős léptekkel követtem a nénit, aki a konyhájába invitált.

Miután leültem, egyből egy csésze teát nyomott a kezembe és mielőtt megszólalhattam volna, már egy süteményes tányér is mellettem landolt.

- Egyen csak, Morvai úrfi, látszik Önön, hogy az utóbbi napokban nem sok kedve lehetett az evéshez... de mitől ilyen ideges? Már messziről lehetett érezni azt a feszültséget, ami Önből árad, sokat látott öregasszony vagyok én, az a fajta, aki szereti az egyenes beszédet, mondja, miért jött el egy ilyen magamfajtához? Mit szeretne? Megejtett esetleg egy fiatal hölgyet és valamilyen főzet kellene, vagy van valamilyen betegsége esetleg? A füvekhez értek, de jóslást tőlem ugyan ne várjon ám! Jók a megérzéseim, vannak dolgok, amik sugallatként eljutnak hozzám, de nem fogom becsapni az unokám munkaadóját, szóval, ha a jövőjét szeretné megtudni, akkor rossz helyen jár, ebben nem tudok Önnek segíteni.

- Margó néni, nagyon is jó helyen járok szerintem, mert kimondta azt, amiért jöttem, mégpedig azt, hogy Ön egy sokat látott asszony. Nem gyógyfüvekre van nekem szükségem, csak egy kis apróság érdekelne engem egy helyi forrással kapcsolatban.

- Forrással kapcsolatban? Úrfi, nem vagyok én erdész, vagy tudom is én mi, nem értek én a vizekhez!

- Margó néni engem az érdekelne, hogy hallott-e esetleg a Zsivány-forrásról valamit? Olyan furcsának tűnik az a hely, nemrég eltűnt ott két kedves ismerősöm - itt elharaptam a mondat végét, mert nem akartam megosztani a teljes titkomat a nénival.

- Zsivány-forrás, hmm, fiam az melyik itten' a sok közül? Annyi forrás van ebben a városban, hirtelen nem tudom, melyikre gondolsz!

- Az agyagbánya melletti Mecsekháti régi kis forrásra gondolok, tetszik tudni így, melyikről van szó?

- Jaj, hát persze, a Zsivány, tényleg úgy hívják a Holdvizet, most már mindent értek! - kiáltott fel az idős hölgy.

- Holdvizet? Ezt meg hogy tetszik érteni? - kérdeztem kissé izgatottan.

- Tudja fiam, már kislánykoromban is, ami igen rég volt már, történtek ott különös dolgok, ó, ez az öregedés, látod-látod, kitörli az emlékeket, hiszen egyből tudhattam volna, hogy erre a forrásra gondoltál!

- Milyen különös dolgok történtek itt? Kérem meséljen el mindent, amit tud a helyről! - kérleltem.

- Jól van, fiam, mesélek én neked, de tudnod kell, hogy ezek mind csak legendák és szóbeszéddek, igazságalapjuk hogy van-e, azt nem tudhatom.

Na, szóval, nagyon rég élt állítólag egy sámán a forrás melletti barlangok egyikében, aki, amikor már érezte, hogy közel a vég, egy különös éjszakán megbűvölte a forrás vizét. Nagyon le volt már gyengülve, ritkán hagyta már el a barlangját, ezen a különös éjszakán is éppen csak a szomszját szerette volna oltani a hús vízzel, amikor a víz tükrében arra lett figyelmes, hogy egyszer csak eltűnt a Hold az égről, majd egy bizonyos idő múlva újból felbukkant.

Ekkor olyan belső erő zúdult rá, hogy úgy érezte, ha megbűvöli a vizet, akkor ő is olyan lesz, mint a Hold, hogyha el is tűnik teljesen, akkor is itt marad, csak a szem által nem látható térben és időben mozog majd tovább és minden egyes holdfogyatkozáskor ott és akkor tűnik fel újból, amikor csak akar. Ezt az áldást vagy átkot örökölni hagyta azok számára is, akik teljes holdfogyatkozáskor születtek.

Ezek az emberek, ha egy olyan esztendőkor látogatnak ki a forráshoz, amikor újból teljesen eltűnik a Hold az égről és isznak is a vízből, akkor a forrás vize „beszippantja” és elrepíti őket oda, ahová a szívük valójában vágyik, vissza azonban csak azok jutnak erről az útról, akik még ugyanabban az évben isznak a forrás vízből, ha nem, akkor a következő holdfogyatkozásig ott ragadnak, ahová ugrottak.

Az őseink között szájról-szájra terjedt tovább ez a legenda, de napjainkban már csak kevesen tudnak a Holdvíz erejéről. Eredetileg ez volt egyébként a forrás neve, amit később azért kereszteltek át Zsiványra, mert sok rejtélyes eltűnés kapcsolódott hozzá és az emberek többsége arra gondolt, hogy biztos zsiványok portyáznak a környékén, akik fosztogatnak és gyilkolnak, de a legendát senki sem vette komolyan, talán ezért is emlékeznek rá egyre kevesebben.

- Szóval, ha jól értem, akkor ez egy elvarázsolt forrás, ami csak olyan évben bűvös, amikor holdfogyatkozás van és azokra hat az ereje, akik holdfogyatkozás évében születtek?

- Pontosan, nagyon is jól érti, Miklós úrfi! Nem lehetséges, hogy az Ön ismerősei is holdfogyatkozáskor születtek? Igaz, az nagyon ritka példa lenne, ha pont mindketten egy ilyen esztendő gyermekei lennének, de nem lehetetlen...

- Fogalmam sincs, Margó néni, de nem is fárasztanám tovább, így is nagyon sokat segített, hálásan köszönöm!

- Ugyan, ne köszönje, én köszönöm, hogy egy ilyen nagy ember leült egy öregasszony bolondságait meghallgatni!

- Nem bolondságok ezek! Azért, mert valamiben nem hiszünk, attól még lehetséges, hogy nagyon is igaz! Tényleg köszönöm, hogy időt szánt rám! A legjobbakat kívánom, kedves Margó néni!

- Viszlát, úrfi, vigyázzon magára!

Gyors elkészítés után hazafelé kóvályogtam, jobb is, hogy gyalog jöttem, mert egyrészt így nem tudja meg senki, hogy itt jártam, másrészt pedig egy kicsit legalább ki tudom szellőztetni a fejemet - gondoltam magamban.

Hazaérvén Mici nénibe botlottam, aki még mindig egész nap sírdogált az ő Dénes fia után. Nem értette, hogy miért hagyta el a fia őket egy idegen nő miatt, illetve folyamatosan azon töprengett, hogy vajon jól van-e, látja-e még valaha.

Természetesen Mici néni előtt titokban tartottuk az időutazást, ő annyit tudott csupán, hogy Dénes elutazott Viviennel Münchenbe és ott szeretne letelepedni és családot alapítani. Így lesz a legjobb mindenkinek, ha ő ennyit tud, különben fél Baranya tudná már, hogy mi történt és egyből összeesküvés-elméleteket gyártanának, hogy a Morvaiak biztos eozinba öntötték őket, mert az útjukban voltak és eltussolták a dolgot ezzel az időutazósdival.

Azon töprengtem, hogy hogyan tudnék gyorsan elmenekülni a siralomáradata elől, amikor is belém hasított a gondolat, hogy meg kellene kérdezni, hogy Dénes milyen napon született, volt-e valami különös azon a napon. Hátha ő is a holdfogyatkozás gyermeke - mosolyogtam magamban. Az az igazság, hogy valahogy még mindig nehezemre esik hinni ezekben a mítoszokban meg sámánokban, pedig hát láttam, amit láttam...

Összeszedtem magam és előrántottam a legempathikusabb éneket egy mosoly kíséretében és csak megszólítottam ezt a drága Mici nénit.

- Egyetlen legdrágább és legpótolhatatlanabb Mici néni, lehet egy furcsa kérdésem?

- Ajjaj, ilyen felvezetés után előre félek, de bökje ki, úrfi, hogy mit szeretne!

- Ejnye, hiszen én mindig ilyen kedves vagyok, nem is értem, miért kell előre félni - gúnyolódtam. - Rendben, lássa, kivel van dolga, édes-drága Mici néni, nem húzom tovább az idejét, egyből rá is térek akkor a lényegre, de csak egy feltétellel! Megígéri nekem, hogy nem sírja el magát egyből, ha egy olyan személyről kérdezek, akinek „D”-vel kezdődik a neve és „énes”-sel végződik?

- De vicces kedvében van, Miklós úrfi, de majd megtudja, ha gyermeke lesz, hogy a szülői szív sosem szűnik meg aggódni a gyermekéért - dorgált meg Mici néni.

- Jaj, drága, nem halni ment az a fiú, hanem boldogan élni a szerelmével, ne itassa mindig az egereket, mert ide fog szokni Pécs összes rágcsálója! Higgye el, hogy Dénes nagyon jól van és bár valószínűleg ő is sokat sír, de a gyönyörtől - csipkelődtem tovább.

- Jézus Mária, ezt most hagyjuk abba, úrfi, ilyenekről nem illik beszélni - vetett keresztet ingerülten Mici néni. - Mondja már meg inkább, mit szeretne, aztán menjen a dolgára, biztos már keresi az apja.

- Rendben, nyugalom, mondom én, csak féltem, hogy nehogy kisírja megint a szemeit. Azt szeretném csak kérdezni, hogy Dénes születésekor nem volt véletlenül holdfogyatkozás?

- Úrfi, maga nem is maga lenne, ha nem kérdezne ilyen furákat. Bár kíváncsi lennék az okára, de ne is kérdezzek inkább vissza, ugye, hogy miért érdekli?

- Nem, valóban nem szükséges visszakérdeznie - mosolygott cinikusan és közben azért gyermeked kedvességgel megcirógattam Mici néni arcát, hogy nehogy faragatlannak tartson.

- Gondoltam... - mosolygott vissza kedvesen. - Nos, én sosem figyeltem az ilyen égi jelenségeket, de az igaz, hogy amikor az én kis Dénesem született, aznap nagyon sötét éjszaka volt, de tudja, mondok én magának még valamit, a fiam születése előtt csak egyetlen ilyen éjszakára emlékszem még és az akkor volt, amikor Ön született. Sosem felejttem el, hogy koromsötétben szaladtam el a bábáért, félelmetesen sötét éjszaka volt, de miután Ön felsírt, rá pár percre előbújt a Hold a sötét felhők közül. Emlékszem még, drága jó anyjával meg is állapítottuk, hogy bizonyára fényes jövő áll majd Ön előtt, ha a sötétből is világot varázsol.

- Ó, ez nem is tudtam - motyogtam bambán. - Akkor ezek szerint én is holdfogyatkozáskor születtem, én is utazó lennék? - kiáltottam fel hangosan.

- Milyen utazó lenne úrfi? - kérdezte kissé összezavarodottan Mici néni.

- Semmilyen, drága! Tudja, milyen vagyok, beszélek itt néha össze-vissza, köszönöm a választ, de most rohanok is, mert így is eleget nosztalgiazgattunk és apám már biztos azt hiszi, hogy a Casino-ban kártyázgatók és ki fogja tekerni a nyakamat - próbáltam viccesen lezárni a beszélgetést.

Mielőtt szegény Mici néni meg tudott volna szólalni, én már be is viharoztam a házba, lehuppantam a szalonba és arra gondoltam, hogy vajon tényleg én is képes lennék utazni az időben? Ha igaz a legenda, akkor idén bármikor átruccanhatnék akár 2018-ba is?

- Áh, de ki akar egy másik életet egy másik időben, ha ilyen fantasztikus adatott meg neki itt, mint nekem? - nevettem fel hangosan és ezennel le is zártam magamban a témát.

Hosszú idő után ma este először feküdtem le nyugodtan aludni, jó volt tudni, hogy legalább találtam valami magyarázatfélét erre az örületre, amit Vivien hagyott maga után.

Második fejezet

Kalandóság

1900. március 23. az a nap, amikor úgy éreztem, hogy megmozdult a Föld alattam és elemeimre hullok szét. 17 év telt el Vivien különös látogatása óta és lassan még az emléke is kezdett feledése merülni... egészen a mai napig szinte nem is gondoltam már rá és az ő kis kalandjára. Aztán olyasmi történt, amire egyáltalán nem voltam felkészülve...

Apám már napok óta gyengélkedett és hajnalban magához hívatta az egész családot, hogy elbúcsúzzon tőlünk. Én nem akartam elhinni, hogy annyira rosszul van, próbáltam tiltakozni a búcsúzkodás ellen, mondván: felesleges, mert hamarosan felgyógyul majd és újból minden a régi lesz, de ő csak ragaszkodott hozzá. Kérte, hogy továbbra is tartsunk össze, ne hagyjuk veszni azt, amit közös erővel építettünk fel, de soha ne a pénz motiváljon minket, hanem az alkotás öröme. Segítsük egymást és a várost is. Mindenkihez külön-külön szólt még pár szót, elmondta nekünk a személyre szabott intelmeit, jó tanácsait.

Engem hagyott utoljára a sorban, nem véletlenül, hiszen én voltam az, akire szerinte a legtöbb tanács fér. Azt mondta nekem, hogy nagyon sajnálja, hogy nem láthatja az utódaimat, mert biztosan ők is ennyire agilisak lesznek majd, mint én. Kérte, hogy keressek egy hozzám illő társat, egy olyan nőt, aki mindenben kiegészít és támogat majd, de legyen hasonlóan harcos jellem, mint én, különben biztosan meg fogom unni.

Viccesen megdorgált, hogy reméli, hogy még egy Vivien típusú hölgyet nem hagyok majd elmenekülni a fazekas tanoncunkkal egy másik évszázadba, mert az ilyen hölgyeket nem szabad futni hagyni. Szigorúan figyelmeztetett, hogy vegyem komolyabban az életet és kezdjek el még felelősségteljesebben élni, mert különben hamarabb találkozunk majd odaát, mint azt gondolnám. A szabadkőműves páhollyal kapcsolatban kérte, hogy továbbra is maradjak aktív tag és tegyem Pécs város nevét még híresebbé, hadd lehessen rám föntről még büszkébb, ha lenéz rám. Kérlelt, hogy maradjak továbbra is ennyire profi üzletember, de úgy, hogy mellette megmaradjak embernek is, olyannak, aki megbecsüli a munkásait.

Nagyon félt minket, egyre csak ezt kezdte el ismételgetni, majd egyszer csak akadozni kezdett a beszéde. Júlia könyörgött az orvosnak, hogy csináljon valamit, de sajnos itt már hasztalan volt minden orvosi tudása.

Morvai Vencel, Pécs város mélyen tisztelt polgára, a nagy gyáralapító, az eozin atyja éjfél előtt 10 perccel örökre lehunyta a szemét. Utolsó óráiban sem magával foglalkozott, hanem szeretett városáért és imádott családjáért aggódott.

A nővéreim édesanyámat átölelve zokogtak, a sógoraim a gyerekekkel voltak, én pedig próbáltam tartani magamat, de legbelül én is velük zokogtam. Végtelenül egyedül éreztem magamat és árván, olyan érzésem volt, mintha beszippantott volna engem is a halál az apámmal együtt. Már úgy születtem, hogy neki akartam megfelelni, mert minden vágya egy

fiú örökös volt. Az egész életem arról szólt, hogy ez a megfelelési kényszer tovább dagadjon bennem. Minden lépésemet az határozta meg, hogy az elvárásainak eleget tegyek. Mindig azt próbáltam tenni, ami szerintem helyes és sokszor az elvárások súlya alatt összetörtem és ilyenkor jó pár ballépést elkövettem. Elfelejtettem önmagam lenni, mert folyamatosan elnyomtam az igazi énemet, néha ugyan fellázadtam, de egy atyai dorgálás után visszatértem arra az útra, amit megálmodtak nekem.

És most itt hagyott az, aki az egész életemet meghatározta, aki a példaképem volt, akit büszkévé akartam tenni, aki nemcsak az apám volt hanem a tanítóm is... hát hogyan éljek tovább, ha Ő már nincs? Nem tudom, hogyan kell nélküle élni... nem tudom, hogy ki is az a Morvai Miklós az apja nélkül. Ki lesz most az iránymutatóm, az erkölcsi iránytűm, a fék... mi van, ha a sok évnyi elfojtás után előtör belőlem az a lázadó, kissé különc Miklós, aki valójában mindig is voltam? 43 évesen veszélyes lenne hirtelen szabadjára engednem azt a Miklóst, akit 16 évesen végleg bezártam a megfelelések börtönébe. 43 év... 43 hosszú év úgy, hogy nem is éltem igazán... nincsenek utódaim, nincs egy szerető társam, csak a magány van mellettem.

Ó Uram, irgalmazz, hogy méltó legyek arra, hogy Morvai Vencel örökségét tovább vigyem és méltóképpen megőrizzem!

Annyi gondolat cikázott a fejemben, hogy hirtelen úgy éreztem, hogy megfulladok ettől az őskáosztól, ami bennem zakatolt. Kirohantam a kertbe és a földre rogytam, próbáltam nagyokat lélegezni, de mintha a mellkasomra ült volna valaki, nem jutott el a tüdőmig a lélegzet. Egyre jobban szédülni kezdtem és egyszer csak elájultam.

Amikor magamhoz tértem, reszkettem a nyirkos fűtől, amiben el voltam terülve. A kora hajnali hideg sem sokat segített ezen a reszketésen, ám amikor megpróbáltam feltápáskodni a fűből, újból visszazuhantram rá. Semmi erőm nem volt, csak kábán meredtem az égre és szinte vártam a megváltó halált. Egyszer csak a kövér Hold a semmibe vészett a szemeim előtt és hirtelen körbeölelt a sötétség.

- Köszönöm Istenem, hogy meghallgattál! - motyogtam.

Hosszasan meredtem a sötétségbe, abban a tudatban, hogy talán tényleg meghaltam, amikor is egy erős fény kíséretében a Hold újból megjelent az égbolton, fényt hozva az éjbe.

- Jesszusom, ez csak nem az, amire gondolok? - pattantam fel hirtelen, mint akibe erőt sugárzott a fény. - Holdfogyatkozás volt, holdfogyatkozás volt! - kiáltoztam, mint aki megőrült. Ez azt jelenti, hogy ez az év egy utazó év! Micsoda csábító ajánlat ez a sorstól... vagy bárkitől. Ó, apám ezt a jelet Te küldted nekem?

A hirtelen rám tört eufóriát, amit a holdfogyatkozás ténye okozott, hamar csalódottság követte, mert mi van, ha ez az egész Margó néni által egykoron elmesélt legenda egy nagy hazugság, egy mese, amit gyerekek adnak be, hogy ne kószáljanak el a forrásokhoz. Kár lenne beleélni magamat ebbe az egész időutazósdiba, ugyanakkor pedig tudom, hogy nem lehetetlen a dolog, mert láttam, amit láttam 17 évvel ezelőtt!

Most mit tegyek?! Olyan jó lenne egy új életben, egy új évben, egy új Pécsen kipróbálni magamat... azt, hogy milyen lehet az, ha az igazi Morvai Miklósként élek és nem úgy, ahogy azt megszokták tőlem. Ez olyan lenne, mint egy második esély az élettől... de mi lesz a családdal, ha én sem leszek? Nem lehetek ennyire önző, hiszen most veszítettük el az édesapámat, még ki sem hűlt a teste, én pedig máris cserben hagynám őket?!

- Térj már észhez te puhány! - ostromoztam magamat.

Ez nem így működik, hogy elrohanok a felelősség elől, de közben pedig annyira sorsszerű ez az egész holdfogyatkozás pont most! Ha lehet hinni a legendának, akkor év végéig még van időm eldönteni, hogy meglépem-e a dolgot... ezt nagyon alaposan át kell gondolnom, mert ki tudja, mikor lesz a következő ilyen év, amikor haza tudok majd térni... na most kell okosnak lennem!

A nagy gondolatörvények közepén megpróbáltam összeszedni magamat, hogy vissza tudjak menni a házba a családhoz, mert már biztosan aggódnak, hogy hova tűnhettem.

Szerencsére senkinek sem tűnt fel a hiányom, talán ez később sem lenne másként - gondoltam magamban.

Annyira borzasztó volt apámat mozdulatlanul látni... nem akartam elhinni, hogy ez az egész nemcsak egy rémálom.

A rémálom tovább folytatódott apám temetésével, annyira véglegessé tette ezt az egészet, amikor leeresztették a koporsóját a hideg földbe... Maga a szertartás egyébként nagyon megható volt, a gyár összes munkása ott volt és őszintén osztoztak a fájdalomunkban. Nagyon tisztelték és szerették a Morvai urat, ahogy ők szólították az apámat. Dízsorfalat álltak a temetőben és ők segítettek a koporsót is elvinni a ravatalig. Ragaszkodtak ahhoz, hogy ők is elkísérhessék imádott főnöküket az utolsó útjára.

A temetés után igyekeztem gyorsan elmenekülni a helyszínről, egyszerűen fullasztott a tömeg és ez a siralmas hely. Nem tudtam megbékélni azzal, hogy apám ezen a helyen maradjon örökre.

Felmenekültem az Akasztó dombra a kedvenc helyére, leültem a pihenőpadjára és itt próbáltam kicsit kiszellőztetni a fejemet. De szerette ezt a helyet a kisöreg, nem csoda, hiszen itt tökéletesen rálátott élete fő munkásságára, a gyárra, illetve szeretett városára, Pécsre! Az, hogy egykoron itt kivégzéseket tartottak, nem érdekelte, valahogy úgy érezte, hogy ez a hely több egy vesztőhelynél és most, hogy itt ülök, nekem sincs itt rossz érzésem... a megannyi bűnt és halált már rég elfújta innen a szél.

Ha élne apám, biztos ma is feljött volna ide... - gondoltam szomorúan.

Ekkor hirtelen belém hasított az ötlet, hogy mi lenne, ha ide építenénk egy családi mauzóleumot, hiszen ez az a hely, ahol igazán békében tudnánk majd mind nyugodni. Még holtunkban is tökéletesen rálátnánk a számunkra legkedvesebb helyre... micsoda ötlet!

Azonnal meg kell keresnem Tádét, hogy segítsen a megvalósításában, nem akarom, hogy apám hosszú ideig legyen abban a temetőben, ott tudom, hogy sosem lenne igazán békés az álma. Nincs idő a töprengésre, cselekedni kell!

Szegény Tádét úgy lerohantam a terveimmel, hogy azt sem tudta, hol van, de nem küldött el a francba így hajnalok hajnalán, szóval talán hajlik a dologra. Bizonyára azt hiszi, hogy kezdek megőrülni és ezért inkább segít, csak nehogy még jobban kiboruljak, de ha ezzel célt érek, akkor nem érdekel a módja.

Számtalan terv kezdett kibontakozni még a fejemben, amit mind meg is osztottam vele, egyre jobban kezdtem magamat úgy érezni, mint aki egy végrendeletet diktál. Kellene egy mauzóleum, jó lenne egy emlékkút és satöbbi.

Tádé csak pislogott és próbált mindent megjegyezni, de a végén már nem bírta tovább hallgatni, közbevágott:

- Miklós, te most tulajdonképpen hova sietsz, mi ez a megrendelés halmaz, nem lehetne ezekre máskor visszatérni? Hajnal van, hideg, Vencelt alig pár órája kísértük az utolsó útjára, kimerültem lelkileg és testileg is... nincs most itt az ideje ennek a túlbuzgóságnak. Tudom, hogy nagyon impulzív vagy, sosem pihensz, de most egy picit el kell tudni csendesedni, magadba fordulni, elgondolkodni. Nagy felelősség ül most a vállaidon, tudom, de próbáld meg jól csinálni, nem kell mindent elhirtelenkedni. Szép dolog, amiket szeretnél, ne érts félre, nincs ezzel semmi gond, megoldjuk őket, de hova ez a rohanás?

- Tádé, én hamarosan el fogok utazni és fogalmam sincs, hogy mikor fogok újból hazatérni, ha hazatérek egyáltalán - mondtam ki hangosan azt, amit magam sem gondoltam, hogy ki fogok mondani.

- Miklós, én tudod, hogy öcsémként szeretlek, de mégis, hogy képzeled azt, hogy egy ilyen nehéz időben elmenekülsz és veszni hagyod az örökséged?! Apád szerinted mit szólna, ha ezt látná? Mi lehet olyan fontos, ami nem várhat? Melyik kurtizán, kaszinó vagy város rohan el, ha te nem mész oda rögtön? Ugye, csak viccelsz vagy a bor beszél belőled?

- Nem, nem viccelek... nem is az ital beszél belőlem és nem is a bohóság. Az életem az, ami nem várhat. Lassan én is a semmibe veszek és nem is élhettem igazán a saját életemet, de tudod, nemcsak ez hajt az utazásba, hanem az, hogy megtanulhassam azokat a dolgokat, amivel a családom jövőjét még szebbé tehetem. Esetleg, ha elszámolom magamat és nem tudok majd visszatérni, akkor persze ennek a tervemnek annyi, de mindent meg fogok tenni azért, hogy ne így legyen.

- Miklós, hova akarsz te tulajdonképpen utazni? Most már nagyon kezdek megijedni, úgy festesz, mint aki elvesztette a józan eszét!

- Legkedvesebb sógorom, bizalmasom, te, aki mindig falaztál nekem, ha valami örültséget követtem el, te, aki mindig mellettem voltál a bajban, kérlek, most se hagyj el! Ígérd meg nekem, hogy segíteni fogsz, ha elmondom neked az úticélomat!

- Nem merek semmit sem ígérni... most nem! - jelentette ki határozottan Tádé.
- Kérlek, kérlek... .
- Miklós, ne kertelj akkor, mondd ki, mit szeretnél!
- Pécsen szeretnék maradni, itt is fogok, csak nem a mostban hanem a jövőben!
- Uram irgalmazz! - kiáltott fel Tádé. - Ha jól értem, akkor Vivien mintájára te is időutazót szeretnél játszani, de mondd, mégis hogyan? Miklós, most már tényleg biztos, hogy nem vagy önmagad, nagyon aggódom érted!
- Hosszú történet, nem is biztos, hogy működik a dolog, de a lényeg az, hogy elviekben képes vagyok én is az utazásra és ez egy olyan év, amikor a Hold megnyitja a kapukat múlt - jelen - jövő között. Csakis holdfogyatkozás évében és csakis a „holdfogyatkozás gyermekeinek” van meg ez a képessége ehhez, de persze kell hozzá a varázsforrás is, amit egy sámán tett azzá ami. Ez a forrás pedig nem más, mint a Zsivány-forrás. Tádé, én azt hiszem, hogy meg tudom én is tenni ezt a dolgot... vágyom a jövőbe, oda, ahol Vivien és Dénes is van. Úgy érzem, hogyha utána tudok járni annak, hogy mi vár ránk, akkor sok mindenben tudok majd pozitív irányba változtatni. Nemcsak a saját sorsom hajt, hanem a családe is... jól akarok mindent csinálni, nem akarom csődbe vinni a gyárat, félek apám nélkül... .
- Miklós hidd el, hogy nem vagy egyedül! Tőled jobb vezetőt nem is kívánhatna a gyár, nincs mitől félned! Vencel olyan tudást adott a kezébe, amivel a világ bármely pontján elvezetnél egy gyárat, de nem máshol van rád szükség, hanem itt!
- Tádé, könnyörgöm értsd meg, mennem kell, egyszerűen érzem, hogy vár még rám egy utolsó nagy kaland az életben, mégpedig egy olyan kaland, ahol olyan tudás birtokába kerülhetek, amivel Titeket is segíthetlek!
- Nincs ez így jól, Miklós, nem helyén való megváltoztatni sem a múltat, sem a jövőt!
- Ne érts félre, sógorom, de nem az engedélyedet kérem, csak azt, hogy segíts abban, hogy amíg nem leszek, itt addig vedd át a helyemet a gyár élén. A család és mindenki azt kell, hogy higgye, hogy Bécsben vagyok, és onnan irányítom a szálakat és te csak a jobbkezem vagy. Persze hagyok itt a nővéreimnek egy levelet, amiben mindent leírok majd, de ezt csakis akkor bonthatják fel, ha esetleg 2 éven belül nem térnek vissza. Addig felesleges aggódnuk, jobb, ha azt hiszik, hogy felelőtlen vagyok, amit egyébként is mindenki feltételez rólam, nem hiányzik az, hogy halottnak higgyenek. A mauzóleum mellett az emlékkút megépítése is fontos, fel kell ajánlani a városnak a kutat, jelezve ezzel is azt, hogy továbbra is jó kapcsolatot akarunk fenntartani a város vezetőségével. Fontos minél több külföldi partnert találni, illetve egyre több támogatót. Bízok benned, Tádé, tudom, hogy mindent tökéletesen meg fogsz oldani addig, amíg távol leszek és azontúl is. Fantasztikus ember vagy, imádni fognak a munkások és ami a legfontosabb, hogy téged ténylegesen tisztelnek, tőlem csak tartanak. Tudom, hogy miket beszélnek rólam a hátam mögött, ami bevallom bánt, de ez van. Azon leszek, hogy ez az út az épülesemre szolgáljon és segíthessem vele a jövőnket.

- Uh, egészen konkrét tervek ezek, Miklós! Te aztán jól eltervezteél mindent, nem tudlak tartóztatni semmivel sem, ugye?
- Az az igazság, Tádém, hogy az egészben az a legijesztőbb, hogy semmit sem terveztem el, minden gondolatom jött most csak magától, egyszerűen kiszaladt belőlem az összes terv... ez egy jel arra, hogy készen állok az útra, ez nem vitás!
- Ez akkora örültség, hogy még működhet is - állapította meg Tádé. - Tudod mit, Miklós, legyen így, ahogy szeretnéd! Annyira eltökélt vagy, rég láttalak így, egyszerűen nem tudok és nem is akarok az utadba állni. Majd az Ég eldönti, hogy megtudod-e lépni ezt a dolgot vagy sem, de én mindenesetre segíteni foglak, mint ahogy eddig is! Igaz, azt nem tudom, hogy meddig és hogyan fog működni ez a terv, amit kitaláltál, de legyen!
- Köszönöm, Tádé, tudtam, hogy te meg fogsz érteni! - hálálkodtam őszintén.
- Egy kérdésem lenne már csak, Miklós, mikor akarsz utazni?
- Legszívesebben azonnal a forráshoz rohannék, de majd csak akkor teszem, ha mindent elintéztünk, ami a terv sikerességéhez kell.
- Rendben, kezet rá - nyújtotta felém a kezét Tádé, és ezzel el is dőlt az, hogy hamarosan a 2035. év felé veszem majd az irányt...

Harmadik fejezet

Helló 2035!

5 hónap telt el az apám temetése és azon éjszaka óta, amikor is megegyeztünk a sógorommal, Tádével, hogy megpróbálok elutazni egy másik időbe.

5 hónap kellett ahhoz, hogy minden készen álljon ennek a tervnek a megvalósításához, hiszen nem hagyhattam csak úgy itt a gyászoló családomat és a gyárat sem.

Kicsit húzni is akartam néha az időt, de sokszor viszont úgy éreztem, hogy azonnal mennék az új világba. Ma már viszont nem húzom tovább az időt, délben felszállok a „Forrás- Expressz-re” és reményeim szerint meg sem állok majd 2035-ig!

Persze Tádé kivételével mindenki azt hiszi majd, hogy a bécsi gyorsra sietek, de így lesz a legjobb mindenki számára. Szerencsére senki sem érzi úgy a családból, hogy elárulnám őket azzal, hogy egy kicsit Bécsbe helyezem át a székhelyem, mert tudják, hogy Tádével mindent megbeszéltünk, amit meg kellett és természetesen jó kezekben lesz a gyár az ő irányítása alatt is. Csalódottságot és dühöt valószínűleg csak akkor fognak majd érezni, ha esetleg nem tudok 1-2 éven belül visszatérni a mi időnkbe, mert ugye nem fogják érteni, hogy Bécsből miért nem tudok hazajönni még egy pillanatra sem.

Ennek a rossz érzésnek a kivédésére írtam nekik egy levelet, amit Tádé gondjaira bíztam és szigorúan csak akkor adhatja át nekik, ha ténylegesen elhúzódik ez a kaland és már nem tudja tovább húzni az igazság felfedését előttük. Nem örült egyikünk sem, hogy hazudnunk kell a szeretteinknek, de jelenleg ez a megoldás tűnt a legkevésbé fájóbbnak a számukra.

Lassan, de biztosan összeállítottam a menetfelszerelésemet, mert semmiképpen sem akartam üres kézzel érkezni az idegenbe. Menetfelszerelés alatt annyi értendő csak, hogy a leg-elegánsabb öltönyömről ráhúztam még egy hosszú szövetkabátot, amit teletömöktem hasznos dolgokkal: pénzzel, bármire elcserélhető vagy fizetési eszköznek használható antik órákkal, szendvicssel, itókás flaskával, stb. Tény, hogy a nyári melegben nem ez a legpraktikusabb viselet, de nincs az az öltönyzseb, amiben elfért volna ennyi minden, bőrrönddel pedig nem hiszem, hogy lehet csak úgy időt ugrálni.

Amikor már úgy éreztem, hogy készen állok, lassan elindultam egyedül gyalogosan a Zsivány-forráshoz. Tádé persze el akart kísérfi, de utálok búcsúzkodni, így inkább eltekintettem ettől a kedves gesztustól. Így is nagyon nehéz megtennem ezt a lépést, nem kell, hogy még tanúja is legyen az izgalmamnak, ami lehet, hogy felesleges és csak egy nagy felsülés lesz az egész.

Remélem, Margó néni meséje igaznak bizonyul majd, ha pedig nem, akkor kénytelen leszek tényleg elutazni egy pár hétre Bécsbe, mert fura lenne most már csak úgy hazakullogni - nevettem el magamat.

A déli napsugarak gyönyörűen csillogtak a forrás vizén, amikor odaértem hozzá. Minél előbb és minél gyorsabban túl akartam esni az utazáson vagy a nagy koppanáson, ezért nem is teketóriáztam, hanem egyből a víz fölé hajoltam, egy hatalmasat szürcsöltem belőle és azt kívántam, hogy bárcsak 2035-ben lehetnék, abban az évben, ahol Vivien és Dénes is jelenleg tartózkodhat. A hűs víz kellemesen csorgott végig a száraz torkomon, ámde hirtelen nagyon erősen szédülni kezdtem és egyszer csak úgy eldőlttem, mint egy erőtlen öreg fa.

A következő pillanatban minden elsötétült előttem és amikor magamhoz tértem, még mindig a forrás mellett feküdtem, de már egy egészen más környezetben. A forrás fölött már egy tábla díszelgett, rajta a Morvai-kút felirattal és különös zajok hallatszottak az erdőn túlról.

- Hát sikerült, ez az! - kiáltottam fel diadalittasan. - Most már értem, hogy Vivien miért Morvai-kútként emlegette a forrást, hát ez nagyon jó!

Nagy örömöm közepette egyszer csak három, furcsán öltözött fiatal lépett oda hozzám.

- Üdv, elnézést, de a barátaimmal azon tanakodtunk, hogy maga biztos valami cosplay-es lehet, de nem tudjuk eldönteni, hogy Sherlock vagy Watson karaktere. Én és a barátnőm arra tippeltünk, hogy Watson, a barátunk szerint viszont egyértelműen Sherlock karakterét hozza. Tegyen igazságot közöttünk, melyikünk nyerte a fogadást?

- Egyértelműen a többség, tehát Önök! - vágtam rá határozottan, holott fogalmam sem volt, miről zagyválnak ezek a furcsa fiatalok, még jó, hogy a rögtönzések nagymestere vagyok.

- Látod, Kilián, mondtuk, hogy Watson-nak öltözött - ripakodott rá gúnyosan a párocska a kinőtt nadrágos, szakadt pólós, ránézésre alig 20 éves fiúra.

- Jól van na, eléggé keverten hozza a karaktert, nem túl egyértelmű a kosztümje - védekezett a fiú, akinek gyorsan a szavába vágtam, mielőtt újból megszólalhatott volna.

- Elnézést, fiatalok, most, hogy én is válaszoltam a kérdésekre, ti is tudnátok nekem segíteni egy apróságban - tegeztem le őket egyből úgy, ahogy anno Vivientől tanultam.

- Persze, Watson, miben segíthetünk, nyomjad a kérdést, kérést - mondta incselkedve a társaság hölgy tagja, aki úgy festett, mint aki belezuhant a szekrénybe és az összes színes rongy rátekeredett volna.

- Kérlek, maradjunk inkább a Miklósnál, ez lenne a becses nevem - mondtam kicsit határozottabban, mert kezdtek kicsit kihozni a sodromból a bamba tekintetükkel.

- Oksi, Májki Miki, akkor Miklósnak szólítunk majd, csak ne legyél már annyira befeszülve - kuncogott a lány. - Én amúgy Zsolna vagyok, a párom Rajmund, ő pedig a haverunk, Kilián.

- Pompás, örvendek - sziszegtem. - Akkor, hogy a lényegre térjek, tudnátok nekem esetleg segíteni abban, hogy hogyan tudok innen eljutni a Morvai Gyárhoz?

- A Morvai Gyárhoz? - kérdezett vissza a Kilián nevű fiú. - Az nem a Morvai Negyed akar lenni véletlenül? Jó hely amúgy csak kicsit fel van „hájpolva”, vannak jobb lazulósabb helyek is a városban, vagy mindenképpen ez érdekel?

- Amennyiben ez a Negyed a Morvai Vencelék Gyárához tartozik, akkor igen, ez érdekel - jelentettem ki határozottan.

- Azt hiszem, valami ilyesmi volt az alapító pasas neve, nagyon kemény arc lehetett, hogy a semmiből ezt csinálta, nagyot szakított, menő na - lelkesedett Zsolna.

- Hogyan jutok el innen a Gyárhoz, megvan még itt a kis ösvény, ami levezet hozzá? - kérdeztem vissza kissé bátortalanul.

- Nem tudom, milyen ösvényről beszélsz, de elférsz a kocsimban, nagyon szívesen elviszünk, ha gondolod, ugye, skacok? - kérdezett rá Rajmund a többiekre.

- Persze, gyere velünk - harsogta a másik kettő.

- Nagyon menő a Rajmi kocsija és szigorúan zöldike, ne félj, ez a legkirályabb hibrid! Ha lejjebb sétálunk, akkor telóval egyből ide tudja navigálni hozzánk - invitált lelkesen a lány lefelé.

- Nagyon kedvesek vagytok, nekem mindegy, hogy ibrikkel vagy hibriddel jutok le innen, (jelentsen ez bármit is), csak juttassatok el kérlek a gyárhoz, köszönöm! - hálálkodtam őszintén.

A következő pillanatban már egy furcsa, hibrid kocsinak nevezett valamiben zötykölődtünk le Árpádtetőről és nagyon kellett türtőztetnem magamat, hogy ki ne adjam magamból a reggeli-met.

- Ezer ördög és pokol! Hogy tud ez a mozgó doboz ilyen gyorsan száguldani? - kérdeztem nevetést színlelve nagy kínjaim közepette.

- Hé, Watson Májki, kicsit nagyobb tiszteletet a kis zöldikém felé, ez nem doboz, ez ékszer! - kérkedett Rajmund.

- Nem rossz ékszer, az biztos, egyszer kipróbálnám, hogy lehet hajtani, de erre most nincs időm. El kell jutnom a gyárhoz, illetve lehet, hogy időt szakítok az egyik kedves ismerősöm megkeresésére is.

- Na, csak nem valami csajszi húzta ide a szívedet Pécsre? - kérdezte Zsolna.

- Mondhatjuk így is, hiába, a nőekkel csak a baj van, de ezt te biztos jobban tudod, hiszen te is az vagy - nevettem.

- Hahaha, nagyon vicces, de már rég nem divat ám ez a hímsoviniszta szöveg, Watson Májki, nem muszáj ám a karaktered stílusát hoznod! - vágott vissza a lány.

- Rendben, kisasszony, elnézését kérem! - próbáltam viccesen kiengesztelni a lányt.

- Semmi baj, Májki, inkább mesélj csak nekünk arról a lányról, aki miatt ide jöttél - erősködött Zsolna.

- Miért meséljek róla, kedves Zsolna, úgysem ismerheted, inkább nem rabolnám az időtöket felesleges fecsegéssel rég nem látott hölgyismerősökről.

- Az lehet, hogy mi nem ismerjük, de majd a közösségi oldalak bemutatják nekünk ki Watson Májkink szívyszerelme - kuncogott a lány.

- Szívyszerelmről szó sincs, ellenben megütötte a fületem ez az oldalas dolog. Mi ez a valami, ami bemutatja nektek a szóban forgó illetőt?

- Ugye, ezt most nem komolyan kérdezted, Miklós? - érdeklődött elhűlve Kilián, akire időközben rákerült egy furcsa, kéklencsés szemüveg.

- Áh, csak túltolja a karaktert! - kacagott Zsolna. - Na, hogy hívják azt az illetőt, hadd csekkoljam le, hogy kiről van szó!

- Hát legyen, ha meg tudod keresni... az illetőt úgy hívják, hogy Schwartz Vivien, és elvileg egy Várdai Dénes nevű férfi a párja.

- Ó, van párja? - kérdezett vissza szomorúan Zsolna. - Sajnálom, azt hittem, ez egy évek múlva a lány után utazok és bevallom neki, hogy még mindig őt szeretem típusú love story lesz, amit most tervezel. Ez most leomlott, de azért rákeresek neked erre a Vivien - Dénes párosra, egy perc és mindjárt kiderül, hogy kik is ők. Helló Telóm, keress rá Schwartz Vivienre és Várdai Dénesre, köszi! - csicseregte a lány egy fura eszközbe a szavakat. - Ez az, itt is van minden, Májki! - nyomta elém a kütyüt a lány.

Az eszközön egy csomó adat jelent meg, amikkel hirtelen nem is tudtam mit kezdeni, ezért a lány inkább elvette tőlem azt a valamit és hangosan felolvasta, amit talált.

Az információk alapján Vivien és Dénes még mindig Pécsen él, házasság, gyerekeik születtek és mindketten az egyetemen dolgoznak.

Időközben megérkeztünk az úticélomhoz és búcsúzóul az egyetem címét is a kezembe nyomták a telefonszámaikkal együtt a fiatalok, amikor kiraktak a most már Morvai Negyedként emlegetett gyár előtt.

Már rég eltűntek a semmibe a furcsa járművükkel, amikor én még mindig csak a gyár kapujában álltam és bámultam magam elé, mint aki lebénult. Nem mertem belépni a kapun, úgy éreztem magamat, mint valami betolakodó, pedig hát hivatalosan az enyém a gyár... csak ez itt 2035-ben már, gondolom, nem sokat számít.

Féltem, hogy mi vár rám, mit látok majd, mi tudok meg a sorsunkról... ezernyi kérdés és aggodalom cikázott a fejemben, de nem azért utaztam ide az 1900-as évekből és száguldottam le egy fura „Hipszterek” feliratú járművel ide a gyárhoz, hogy most bejeddjek. Összeszedtem hát minden bátorságomat és beléptem a Negyed kapuján, ahol mesés látvány tárult elém.

A manufaktúra sokkal nagyobb volt, mint eredetileg, pompásabbnál pompásabb színben tündökölték a házaink, mindenütt a mi munkáink díszleptek és gyönyörű virágok ékesítették a parkot.

Végtelen boldogság öntötte el a szívemet, amikor megláttam, hogy nem volt hiába az a rengeteg munka, amit a családuk a gyárért és a városért tett, hiszen még 2035-ben is tudják azt, hogy kik is azok a Morvaiak és nem veszett a nevünk a feledés homályába.

- Kulturális Negyed lett a gyárunk területe, ez ám a dicsőség! - kiáltottam fel kissé hangsúlyosabban a kelleténél.

Az örömömre azonban lassan kissé némi meglepettség is kezdett rátelepedni, amikor megláttam, hogy a lakóházamban szórakozóhely működik. Kicsit tovább haladva, megtudtam, hogy a többiek háza kiállító tér lett, amikor pedig felfedeztem, hogy Planetárium is van itt, akkor végképp teljesen leesett az állam.

Éppen a szüleim házába akartam belépni, amikor is egy mogorva férfi lépett elélem útakadályt képezve köztem és a bejárat között.

- Üdvözljük, uram, a Morvai Gyár Park és Kulturális Negyedében! Köszönjük, hogy megtisztelt minket a látogatásával! Ezen a héten a városnapok keretein belül kivételesen minden kiállításunk ingyenesen látogatható és amennyiben rendelkezik „Tüke Vagyok kártyával”, akkor egy frissítőre is a vendégünk, amit a „Miklós-Shake Koktélbárban” el is fogyaszthat. Íme egy térkép a Morvai Negyedről, érezze jól magát és ha bármi kérdése van, akkor forduljon hozzánk bizalommal! - hadarta el a férfi a monológját egy levegővétellel.

- Üdvözlöm én is, uram! Esetleg meg tetszett ismerni, hogy ilyen szívélyesen fogad? - érdeklődtem ledöbbenve, mert úgy tűnt, mintha ez a kedves fogadtatás a személyemnek szólna.

- Sajnálom, uram, de nem tudom, miből gondolja azt, hogy ismerném Önt. Járt már esetleg máskor is nálunk? Vagy miből következtetett az ismeretségre?

- Hát abból gondoltam, hogy megismert, hogy egyből ilyen kedvesen fogadott és nem úgy, mint egy jöttmentet.

- Uram, mi itt a Morvai Negyedben minden vendéget kiemelt személyként kezelünk és mindenkinek egyenlő módon megadjuk a tiszteletet. Ön esetleg valamilyen celeb? Ne haragudjon, hogy így nyíltan rákérdezek, de nem nagyon követem nyomon a bulvárhíreket.

- Hogy mi vagyok? - kérdeztem vissza meglepetten.

- Elnézést, ha a celeb szóval megsértettem, bizonyára akkor művész. Mindegy is, örülünk, hogy itt van, érezze jól magát! - hadarta el robotosan a mondandóját az „útakadály” és azon nyomban gyorsan el is ugrott az ajtóból, hogy be tudjak lépni rajta.

Amint beléptem az ajtón, mindenki nagyon furán nézett rám és gondoltam, na akkor oda az inkognitómnak. Próbáltam minél észrevétlenebbül haladni a folyóson, de így is láttam, hogy többen összesúgnak a hátam mögött. Az egyik merészebb nő oda is lépett hozzám és már éppen azon voltam, hogy milyen mesével magyarázzam ki, hogy én csak nagyon hasonlítok a nagy Morvai Miklóshoz, amikor is közölte velem kissé gúnyosan, hogy a ruhatárt balra találom, de ha nagyon fázok ebben a 32 fokos nyári melegben, akkor végül is magamon tarthatom a kabátomat továbbra is.

- A fenébe, még mindig rajtam van ez a nagy rongy! - csattantam fel hangosan, aztán mit sem törődve a nővel, haladtam tovább apámék házában, ami, mint a feliratokból kiderült, jelenleg a családtörténeti kiállításnak az otthona.

Magam is meglepődtem azon, hogy kissé remegő térdekkel léptem be a kiállítótérbe, de nem voltam biztos benne, hogy tudni akarom a saját történetemet és azt, hogy mi is lett a vége és mikor. Nagy teher az ilyen jellegű tudás, de én akartam ezt, ezért tettem meg ezt az egész kálváriát, hogy tanuljak a hibáimból és ne döntsem romba az örökségemet.

- Gyerünk Miklós, gyerünk! - noszogattam magamat. Nagy levegő beszív, kifúj és már be is léptem az ajtón.

A rengeteg kép és információ között azt sem tudtam, mire figyeljek. Olyan történeteket kreáltak néha körénk, hogy nem bírtam ki nevetés nélkül, mert tudtam, hogy a fele sem igaz.

Aztán, amikor elértem az 1900-as évekhez, akkor már nem nagyon volt kedvem nevetni...

Azt örömmel láttam, hogy Tádé milyen szép mauzóleumot épített a családnak és hogy az emlékkút is mesés lett, de amiket magamról olvastam, azok nagyon nem tetszettek. Elszörnyülködtem, hogy mivé váltam és milyen végem lett... Nem ezt érdemeltem volna, de amiket olvastam, azok alapján azt kell mondjam, hogy magamnak kerestem a bajt... méghozzá a vérbajt. Hiába a szakmai sikerek, hiába voltam az élet látszólagos császára, ha legbelül egy végtelenül magányos emberré váltam, aki nem tudott normálisan megállapodni sem. Egy igazi „üzletembergép” lettem, aki házasságot is csak egy múló hóbort miatt kötött és azt is látszólag csak azért tette, hogy a családját bosszantsa vele.

- Hát kinek jutna eszébe az, hogy a karácsonyfa alá rejtse egy nagy masnis dobozba az újdonsült nejét? - csóváltam a fejemet. Ha nem magamról lenne szó, akkor még esküszöm, jót is nevetnék ezen a történeten, de így nagyon nem tudok ezen mosolyogni.

- Hogy válhatott belőlem ilyen szánni való lélek? - sopánkodtam magamban. Mit ért az a számtalan üzleti siker, amikor magányosan, utódok nélkül, egyes-egyedül haltam meg egy bécsi szanatóriumban, ami gyanítom, valami elmeegógyintézet lehetett.

- Köszí szifilisz, köszí önmagamnak! - morogtam félig hangosan, mire az egyik vendég rosszállóan nézett rám, így inkább elcsendesedtem.

Az utolsó rólam készült kép előtt álltam és borzasztóan feldühített az a fásultság és üresség, amit a szemeimben láttam. Legszívesebben felgyújtottam volna azt a képet úgy, ahogy van!

Hogy sikerült így szétesúsznia az életemnek, amikor minden adott volt ahhoz, hogy boldog lehessenek? - tűnődtem magamban, amikor is hirtelen odalépett mellém egy kislány és megszólított.

- Jé, a bácsi pont úgy néz ki, mint a képen lévő bácsi, csak maga sokkal szomorúbbnak tűnik!

- Azért, kicsi, mert nagyon szomorú is vagyok, de teszek érte, hogy ne legyek az! Tudod azért vagyok most itt, hogy tanuljak a hibáimból.

- Te akkor most az a bácsi vagy, aki ott van? De ő nem halott már?
- Pszt, elárulok egy titkot, de csak akkor, ha nem mondod el, kislány, senkinek, jó?
- Rendben, becsszó, ígérem, hogy nem mondom el senkinek! - mondta halkán a kislány.
- Tudod, az a bácsi én vagyok, de visszatértem a régi időkből azért, hogy ne legyek olyan, mint a képen!
- Uh, akkor te időutazó vagy?
- Valami olyasmi! - nevettem el magamat.
- Akkor sok szerencsét, bácsi, az új utadhoz és ne tessék ám akkor szomorúnak lenni!
- Ígérem, nem leszek többet szomorú, na de most megyek, mert tudod egy időutazónak nagyon sok tanulnivalója van ám! Vigyázz magadra, kicsi, és ha megfogadsz egy jó tanácsot egy vénutazótól, akkor soha ne hagyd elnyomni magadat, úgy élj mindig, ahogy te szeretnél és akkor mindig boldog leszel!
- De, kedves a bácsi, vigyázzon maga is magára, viszlát!
- Viszlát, kicsi lány! - köszöntem el kissé szomorkásan a kedves kis idegentől és lassan elindultam kifelé a házból.

Na, szép kis sors jutott neked, Miklós! - korholtam magamat. Kellett nekem ez a nagy tudás... de kinek van ezek után kedve hazatérni a szomorú végbe? Tudnék egyáltalán bármin is változtatni most, hogy tudom, amit tudok?

A rólam szóló ismertetőben azt írták, hogy a vérbaj még jó darabig nem volt gyógyítható, egészen addig a penicillin nevű valamiig. Nem tudom elképzelni magamról, hogy cölibátusba vonulok majd, ha hazatérek... mitévő legyek most?

Nagy filozofálgatásaim közepette a gyomrom olyan nagyot korgott, hogy muszáj volt előcsempésszek egy szendvicset a zsebemből, amit a fűre leheveredve próbáltam volna elfogyasztani, ha épp nem ront bele ebbe az idillnek éppen nem nevezhető étkezésbe pár csinos fehérnép.

Körülbelül 20-an voltak, alig takart belőlük valamit a ruházatuk és a fűre terítettek egy furcsa mini szőnyeget, amire ráültek és nagyon érdekes mozgásokat kezdtek el rajta végezni. Nem mondom, hogy nem tetszett a látvány, közelebb is húzódtam, hogy megvizsgáljam, mi is lehet ez a mozgásforma, amit művelnek. Kellett nekem közelebb menni, mert amint kifigyelt az egyik hölgy, egyből elkezdett ordítani az irányomba.

- Mit bámul, maga perverz, nem látott még szabadtéri jógát? Húzzon el innen nagyon gyorsan, vagy bekapcsolom a perverzjelző applikációt a telefonomon! A rendőrség 2 perc alatt itt lesz, mert beméri a koordinátáimat is elviszik magát a börtönbe, ahová való!

- Nyugodjon meg, hölgyem, igaz a felét sem értettem annak, amit mondott, de a lényeg, hogy már itt sem vagyok! Különb is minek ilyen érzékeny az, aki közszemléletre teszi ki magát? - csattantam fel haragosan, amire a hölgy válaszként hozzám hajított egy fura kulacsnak tűnő tárgyat.

- Szép kor ez, mondhatom, így viselkedik itt egy hölgy? Nem vagyok egy karót nyelt férfi, Vivien is megedzett, de erre azért nem számítottam! - csóváltam a fejemet dühösen és választ nem várva elmentem inkább vissza a szüleim házához.

Ott leroskadtam a lépcsőre és azon töprengtem, hogy mihez kezdjek most. Keressem fel Vivient és Dénest így 17 év elteltével és hozzam rájuk a frászt, felkavarva az egész életüket? Menjek esetleg holnap vissza a forráshoz és térjek vissza oda, ahová tartozom? Nem követtem el bűnt azzal, hogy most itt vagyok?

- Ej, lassan kezdek olyan lenni, mint egy picsogó kislány - korholtam magamat. - Különb is mi ez a kutyakomédia itt? Na, jó ebből elég volt, megyek és azonnal megkeresem az igazgatót, hogy ki a felelős azért, hogy itt minden nagyobb hangsúly van, mint a gyáron! - pattantam fel a lépcsőről. - Egy életem, egy halálom, mit veszíthetek, ha jól megmondom neki a magamét, hogy mit hogyan kellene csinálni...

És ezzel a lendülettel meg is indultam ismét a mogorva útakadályt játszó férfi felé, hogy a nemrég felajánlott segítségével éljek, hiszen ő mondta azt, hogy szívesen segít bármiben, nem?

- Üdvözlöm ismét, uram, elnézést, de most élnék a lehetőséggel, amit felajánlott, ha nem gond!

- Üdvözlöm, mire tetszik gondolni, az ajándék koktélt szeretné beváltani? Azt a bejáratától jobbra található „Miklós-Shake” nevű koktélbárban tudja megtenni. Egy kis érdekesség, képzelje, egykoron állítólag ebben a szobában tartotta Morvai Miklós a különleges alkohol gyűjteményét és azért lett a koktélbár róla elnevezve.

- Ez mekkora badarság, sosem gyűjtöttem alkoholt, maximum inkább fogyasztottam, de azt is mértékkel!

- Parancsol, uram? - kérdezett vissza kissé elképedve a mogorva férfi.

- Semmi, elnézést, csak hangosan gondolkodtam! - próbáltam menteni a helyzetet. - A koktéllal most nem élnék, viszont a manufaktúra igazgatójával szívesen beszélnék, azzal, aki most a kerámiagyártásért felelős, mert ahogy látom, itt nem a kerámiákon van most a hangsúly!

- Uram, a kerámiagyártás nagyon is jól megy, a Negyed és a manufaktúra nem összekeverendő egymással. Mindkettő szerencsére nagyon sikeres, legyen elég ennyi, az igazgató úr nem fogad vendégeket, ez nem így működik!

- Márpedig én akkor is szeretnék vele beszélni! Szakmabeli vagyok, nagyon szívesen megosztanék vele pár vezetési stratégiát és mindig jólesik egy kis csevej azokkal, akik ugyanúgy rajonganak a kerámiákért, mint én!

- De értse meg, uram, hogy ebben most nem tudok Önnek segíteni, az igazgató úrhoz jó előre be kell jelentkezni és alapos indokkal. Nem engedhetek be hozzá csak úgy akárkit, én csak egy egyszerű teremőr vagyok, nem kell a feszültség! Menjen kérem a dolgára, vagy tudom is én! - mérgelődött a teremőr.

- Rendben, értettem! Akkor abban segítsen, hogy hogyan tudok bejelentkezni az igazgató úrhoz, ha csak így sikerül a közelébe férköznöm?

- Ebben csak a titkárnője tudna Önnek segíteni, de ő jelenleg szabadságon van és különben is nagyon sokan járnak hozzá, biztos vagyok benne, hogy hónapokig le van foglalva minden időpontja.

- Hát ez remek! Kinek képzele magát ez az igazgató? Még Frigyes főherceghez is könnyebb lenne bejutni, mint ehhez a tudom is én kihez! - kiabáltam dühösen.

- Uram, ha nem hagyja abba ezt a viselkedést, akkor meg kell kérnem arra, hogy hagyja el a Negyed területét! - szólalt meg fenyegetően a teremőr.

- Kérnie sem kell, maga tökfilkó, már itt sem vagyok! A soha viszont nem látásra! - dörögtem és már ki is viharoztam a Negyedből.

A Negyed előtt egy csomó fura jármű sorakozott még mindig, amelyek többségén „T” betű virított. A legpuccosabb kinézetűbe dühömben akkorát belerúgtam, hogy azt hittem, menten eltörik a lábam. A jármű fülsiketítő zajt kezdett el magából árasztani és mire moccanni tudtam volna, hirtelen ott termett mellettem egy, az idegességtől vöröslő képű, jól öltözött férfi.

- Maga meg mit képzel? Mit rugdossa az én Teslát? Tudja egyáltalán, hogy mennyit ér ez a régi klasszikus 2020-as kiadás? Sőt, tovább megyek: tudja maga, hogy kivel áll most szemben?! Vagy ez a személyem elleni támadás akar most lenni? Válaszoljon már!

- Fogalmam sincs, hogy maga kicsoda, de nem is érdekel! - jelentettem ki határozottan. - Lehet felőlem főherceg, herceg vagy akár király is, az engem pont hidegen hagy! Maximum akkor érdekelne, hogy ki maga, ha ennek a manufaktúrának lenne az igazgatója!

- Tényleg? Akkor bemutatkoznék, Vrázlik Mátyás vagyok, az ön által felsorolt díszes társaság tagja. Segítek, nem a király vagyok, hanem az igazgató - jelentette ki cinikusan a férfi.

- Ó, talán mégis szerencsés lesz ez a nap? - nevettem fel, majd gyorsan bemutatkoztam. - Üdvözlöm, Morvai Miklós vagyok, Morvai leszármazott és nagyon örülnék, ha szánna rám 5 percet a drága idejéből!

- Ilyen nyitány után, aminek az autóm az elszenvedője?! De tudja mit, legyen, egy Morvai leszármazottat mégsem hajthatok el, még ha autórongáló, akkor sem, ugye?

- Tudtam, hogy szót fogunk érteni, kedves Mátyás! Ugye szólíthatom így?

- Ám legyen, fáradjon akkor utánam, ne a parkolóban csevegjünk, különben is jobb, ha távol van az autómtól - nevetett most már őszintén az igazgató.

Negyedik fejezet

Közösségi média, elektromos roller és egyéb katasztrófák

Az igazgató irodája ízlésesen volt berendezve, ámde mindenütt fura kütyük sorakoztak benne és olyan dolgok, amikről fogalmam sem volt, hogy mik lehetnek. Az asztalán egy gyönyörűen bekeretezett családi fotó virított, amin megpihent a tekintetem. Ő, a neje és a gyermekei mosolyogtak rajta vidáman.

Nagyon sóhajtottam magamban, amikor megláttam, hiszen körülbelül egyidősek lehettünk a férfivel és kicsit irigyeltem, hogy neki megadatott az, ami nekem nem: a saját család.

A nagy bámészkodásomat a torokköszörülése szakította meg, majd hellyel kínált és frissítővel.

- Mondja csak, Miklós, miben lehetek a segítségére? Pontosan melyik ágnak a leszármazottja amúgy, mert simán Morvai vezetéknevüekről nem is tudok, mivel a gyáralapító Vencel úr fiának ugyebár nem voltak utódai, csak a nővéreinek. A név is úgy maradt csak fent, hogy Miklós úr adoptálta a nővéreinek a gyermekeit...

- Ez így igaz, Kopaszynai-Morvai Miklós a teljes nevem, csak idővel elhagytam már a nevem mellől a Kopaszynai-t - próbáltam megtéveszteni a férfit.

- Értem! Családfakutatás a célja vagy esetleg körbe szeretne nézni? A parkoló kivételével bárhol nyugodtan időzhet - nevetett gúnyosan az igazgató.

- Köszönöm, Mátyás, oda nem is vágyom vissza! Ellenben, ha nem túl nagy kérdés, akkor végigkísérne a gyártáson? Nagyon szívesen megnézném a gyártás folyamatait, azt, hogy éppen min dolgoznak és az is érdekelne, hogy mennyire sikeres most az eladási statisztika! Külföldről is érkezik megfelelő számú vevő vagy esetleg befektető?

- Csak lassan a testtel, kedves Morvai úr! - csattant fel az igazgató. - Maga valami újságíró, vagy esetleg kémkedik valamelyik konkurenciának? Ugye nem gondolja komolyan, hogy majd én beavatom itt a különböző belső szakmai titkokba?! Nézelődésre meg különben is ott vannak a nyílt napok, ha annyira szeretne egy gyárlátogatást!

- Sok mindennek neveztek már az életem 43 éve alatt, de kémnek még nem, köszönöm, kedves Mátyás, hogy ezt is megérhettem! - vágtam hozzá cinikusan.

- Nos, aki kémként viselkedik, az ne csodálkozzon, ha annak nézik, kedves Miklós! Különben is, már ne haragudjon meg, de mi ez a nevetséges maskara magán ebben a nyári hőségben?

- Egy jó üzletember sohasem a ruhája alapján ítéli meg a lehetséges üzleti partnerét, hanem az alapján, amit mond. És tudja mit?! Én azt mondom magának, hogy maga nem lehet egy jó vitapartner, sőt tovább megyek és szerintem a vezetési technikája is eléggé nyögvenyelős lehet.

- Ezt mégis hogy képzelem és mire alapozza a rágalmait?

- Arra, hogy egy jó üzletembernek nincs titkolni- vagy szégyellnivalója, sőt, ha kérdezik, akkor dicsekszik, nem szorong. Maga pedig láthatóan szorong, kedves Mátyás! Egy ilyen egyszerű kérdéssorra, amit én feltettem Önnek, nagyon egyszerűen lehetett volna válaszolnia és igazgatóként tudhatná, hogy számadatokkal nemigen tudna mit kezdeni a konkurencia. Azt még megértem, hogy a külföldi partnereinek a kilétét nem akarja felfedni, de hogy arra ne lehessen válaszolni, hogy jól megy-e az eladás... nonszensz. Ha nem menne jól, akkor is azt kellene mondania, hogy igen! Ha én valóban az egyik konkurens gyár embere lennék, akkor egy ilyen elhajtos válasz alapján 100%-ig arra következtetnék, hogy siralmasak lehetnek az eladási statisztikáik. Hozzáteszem: egy jó vezető mindig minden körülmény között biztos kell legyen abban, hogy az ő portékája, az ő gyára, az ő emberei a legjobbak. Hittel, szívvel, bizalommal, szorgalommal... én ezt vallom. Csak így lehet ezt csinálni, kételkedéssel soha semmit sem lehet elérni. És ha én most egy túlbuzgó befektető lettem volna, aki csak egy picit meg szeretne volna megőrizni az inkognitóját, akkor most nagyon sajnálhatná... Mátyás, Mátyás... Morvai vagyok, a véremben van ez az egész... az eozin, a vezetés és minden, ami egy gyár igazgatásával járhat. Ha én kérdezek Öntől, azt nem azért fogom tenni, hogy hátba szúrjam... akkor nem az ajtaján kopogtattam volna - nevettem diadalittasan, hiszen tudtam, hogy ismét megnyertem egy vitát, pedig még csak meg sem izzadtam.

- Az igen, maga aztán tud érvelni, Miklós! Most mondhatnám azt, hogy takarodjon kifelé az irodámból, de tudja mit? Én ehelyett inkább az önéletrajzát kérném el Öntől, mert pontosan ilyen kegyetlenül őszinte és profin érvelő és látszólag igen tapasztalt kollégákra van nekem szükségem, mint amilyennek Ön tűnik! Hiszek a sorsszerűségben és szerintem nem véletlen, hogy az én Teslámba trafált bele. Épp egy a közösségi médiáért és marketingért felelős alvezető munkatársat keresünk, lenne esetleg kedve kipróbálni magát egy ilyen szerepkörben? Ó, már látom is a digitális címlapokat, amelyek azt hirdetik, hogy egy Morvai utód került a manufaktúrához, ismét Morvai szellemében működik a gyár, vagy valami hasonló. Ez remek reklámfogás is lehetne, zseniális! Tudja mit, Miklós, hagyja a francba az önéletrajzát, majd bizonyít a munkájával... Mit mond, elfogadja az állást vagy ezt most túl hirtelennek tűnik?

- Köszönöm a szót, azt hittem már nem is válaszolhatok, kedves Mátyás! Szeretem az új kihívásokat, nem sietek sehova sem, nem vár igazándiból senki sem, szóval ám legyen! Örülök, hogy a manufaktúra segítségére lehetek! Legszívesebben most azonnal munkába is állnék! - lelkendeztem őszintén.

- Remek ez a lelkesedés, de azért még van előtte egy pár apróság, tudja csak ilyen adminisztratív kötelező körök a HR-en, amiket meg kell ejtenünk.

- Értem, de pontosan mit ért ez alatt a kötelező körök alatt, kedves Mátyás?

- Hát csak a szokásos papírok bemutatását, a képesítésekről az igazolásokat és társait. De ha bemondja a személyi azonosító kódját, akkor az alapján is le tudnak Önről mindent menteni a munkaügyes kollégák a lakossági gyűjtőrendszerből.

- Áh, értem! - jelentettem ki olyan határozottsággal, mint aki tényleg ért bármit is ebből az egész HR valamiből meg kódokból. - Egyetlen problémám akadt csak, hogy amikor a városba érkeztem, kifosztottak, elrabolták mindenemet, de pótlom, amint lehet - füllentettem a nevetéstől majdnem elcsukló hangon, mert közben arra gondoltam, hogy Vivien most milyen büszke lennem rám, ha látná, hogy az ő cselét alkalmazom elterelési hadműveletként.

- Kirabolták?! És miért nem nyomta be azonnal a rablójelző applikációját a telefonján, amikor közeledtek Önhöz?

- Mátyás, nekem arra sem volt időm, hogy pislogjak egyet, nemhogy nyomogassak mindenfélét!

- Szörnyű micsoda emberek vannak! Remélem azért nem sérült meg?

- Nem, szerencsére nem bántottak!

- Legalább ennyi volt bennük! Nos, akkor majd pótolja a papírjait, amint tudja és akkor holnap kezdhet is, ha gondolja. Egy Morvai úgysem csapna be, ugye? - viccelődött az igazgató.

- Ebben biztos lehet! - jelentettem ki határozottan. - Resteltem magamat, hogy ezt az idilli megbeszélést viszont most meg kell akasszam, de ha már egymás feltétlen bizalmát élvezzük, akkor kérhetnék még egy apróságot Öntől, kedves Mátyás?

- Miről lenne szó?

- Ugye, mint azt már említettem, sajnos mindenemet elvitték a rablók és így szállást sem tudok magamnak fizetni. Nincs esetleg itt egy szoba vagy raktár, ahol meghúzhatnám magamat, míg egyenesbe jövök?

- Még csak az kellene, hogy arról cikkezzen majd a sajtó, hogy egy Morvai örökös raktárban altatok! Ez nagyon méltatlan lenne és különben is nekem aranyból van a szívem, nem lökném bele egy lyukba. Van itt a Negyedben egy vendégház, jelenleg üres, ha megfelel, akkor szívesen kiadom Önnek úgymond „szolgálati lakásként” és majd az első fizetéséből kifizeti a rezsiköltségeket. Jó lesz így?

- Tökéletes, hálásan köszönöm, Mátyás, ígérem, nem bánja meg, hogy segített egy bajbajutott emberen.

- Ó, az áldás nagyon rám férne, meg egy kis pozitív sajtóvisszhang! - nevetett a férfi. - De most sajnos el kell búcsúzzak mára Öntől, kedves Miklós, mert még van pár dolog, amit be kell fejezzek. Addig is mielőtt elfoglalja a szállását, az asszisztensem segít majd Önnek mindenben, amiben szükséges, hogy mit hol talál, hányra és hova kell jönnie és hasonló. Kellemes pihenést, holnap találkozunk, Morvai „Rejtélyes” Miklós!

- Köszönöm, Önnek is jó pihenést, Jószívű Mátyás! - kontráztam vissza, majd mire feleszméltem, már egy roppant csinos, természetellenesen szőke hajú hölgy jelent meg mellettem és elcipelte magával egy gyors bemutató körútra.

Kicsit gépies volt, semmi érzelem nem látszott az arcán, hadart, hogy ez jobbra az, balra amaz, majd körülbelül félóra után egy kulcsot nyomott a kezembe és elirányított a szállásomhoz.

Pihenést helyett inkább elmentem egy kis „tanulmányi portyára” a Negyed kiállításain. Jegyzeteltem mindent, amit csak tudtam, hiszen ez egy tanulmányi út is volt a számomra.

Hosszas nézelődés után leültem az egyik páfrányfenyő hús lombja alá és magamról elfeledkezve hangosan töprengtem, hogy vajon honnan a fenéből szerzek személyi okmányokat, amikor is egy sápadt arcú, kockás inges, kissé testes férfi lépett oda mellém, kiszakadva az egyik csoportból, akik tőlem nem messze nézelődtek.

- Pszt, hallod, elnézést, jól értettem, személyi okmányokat szeretnél?

- Azokat, igen!

- Az egyik barátom lehet, hogy tud neked segíteni, de mindennek megvan ám az ára! Mennyit tudnál érte perkálni?

- Nem egészen értem magát, de tényleg tudna segíteni nekem a papírokkal kapcsolatban? Maga olyan HR micsodás? - kérdeztem őszinte meglepettséggel.

- Na még az kellene, hogy az legyek! - mondta cinikusan az idegen. - Tudsz fizetni vagy nem a papírokért? - kérdezte most már kicsit sürgetően.

- Igen, mit szólna egy antik, 1800-as évekből való aranybevonatú zsebórához fizetségként? Úgy örököltém a nagybátyámtól, megteszi ez vagy inkább régi pénzérmekeket váltana maira?

- Megtenné igen, ha biztosan tudnám, hogy igazi! De honnan tudhatnám, hogy az?

- Úgy, hogy esetleg én ezt az órát előlegként Önnek adom, megvizsgáltatja és ha elhozza nekem holnapra a kért papírokat, akkor egy ehhez hasonlót kap még gratíszként. Elég korrekt ajánlat, nem? Főleg úgy, hogy az antikvitás minden korban sokat ér, ugye? - érdeklődtem.

- Jó arcnak tűnsz, legyen, áll az alku! - vágta rá a rejtélyes férfi és valami kis műtyürrel rám villantott fotókészítés céljából. - Milyen névre készüljenek a papírok? Ajándékba hozzácsapok neked egy diplomát is, miről legyen kiállítva?

- A név legyen: Morvai Miklós Születési hely lehet bármi, az idő úgy szerepeljen, hogy 43 éves vagyok, címem legyen fővárosi és akkor a végzettségem pedig legyen kereskedő.

- Közgazdász vagy külker, kereskedelem - marketing... melyik legyen?

- Ó, az a marketinges pont jó lesz, ha jól emlékszem, valami ilyesmi pozícióban fogok dolgozni.

- Gratula, akkor holnap pontban este 6-kor itt tali és hozom a kért cuccokat, de ne hagyd otthon az óra párját, illetve ha feldobsz valakinél, akkor tudod, hogy neked is vaskapu? - hadarta ijedten a férfi.

- Rendben, holnap este 6 órakor itt leszek! Köszönöm ezt a nem várt segítséget! - hálálkodtam, de nem volt rá vevő az okmánybűvész, mert már vissza is csapódott a többi nézelődőhöz.

Na nekem elég volt a mai napból, jobb lesz, ha elfoglalom a szállásomat - gondoltam magamban és elindultam az új ideiglenes otthonomba, ha már a régiből szórakozóhely lett.

A vendégház gyönyörű volt, olyan volt, mint egy elvarázsolt palota... 1900-as évekbeli szemmel nézve mindenképp annak tűnt. Azt sem tudtam nagyon, hogy mire való a dolgok többsége és majdnem szívrohamot kaptam, amikor véletlenül bekapcsoltam valami furcsa dobozt, amiben éppen énekeltek.

Konkrétan alig tudtam beazonosítani, hogy melyik szoba milyen funkcióra lett teremtve, egyedül talán a hálót sikerült beazonosítanom, hogy az biztos, hogy a háló akar lenni. Úgy meglepődtem, amikor a nappalinak tűnő szobában az egyik szekrényt kinyitva nem ruhát, hanem ételt és italt találtam benne, hogy majdnem az ujjamra vágtam az ajtaját a micsodának. Végül újból kinyitottam, mert nagyon szomjas voltam és láttam, hogy van benne valamilyen érdekes ital. A feketés színű ital, amit a hideg szekrény rejtett, a „Cola” feliratot viselte és buborékjai a pezsgőére hasonlítottak, de ízre mézédese volt. Jól be is döntöttem belőle egy nagy üveggel, ami után elég hevesen kezdett el dobogni a szívem.

- Bármilyen is legyen ez a cola, remélem nem méreg volt, de mondjuk ahhoz túl finom az íze - nyugtatgattam magam mintha valami nagy mérekszákértő lennék.

Tovább nézelődve, az 1881-es párizsi világkiállításon bemutatott izzócsodák eltörpültek azok mellett, amiket ez a ház rejtett. A fürdőszoba sem volt semmi, az öntöttvas kád helyett egy olyan fürdőalkalmatosságba botlottam, amivel majdnem el is árasztottam az egész lakást, szóval összességében kisebb káosz közepette, de szépen lassan elkezdtem felfedezni azt, hogy mire valók a dolgok.

Tompa fejfájással, kábán zuhantam az ágyba, amiről majdnem visszapattantam, annyira kemény volt a felszíne. Az ágynemű illata azonban kárpótolt a kényelmetlenségekért és már nem vágytam másra, csak arra, hogy egy jót aludjak, de csak nem jött álom a szememre. A nap eseményei és a cola utáni furcsa éberség nem engedett át az álmoknak.

Meg tudnám szokni ezt a furcsa kort, ezt jól tudtam, hiszen ahogy szegény apám fogalmazott: én a jég hátán is megélnék, de nem hagyhatom el örökre a családomat, főleg ennyi információ birtokában nem... nem tudom, mihez kezdjek, de egyelőre sodródok az árral, még hozzá meglepően jól.

- Meglátjuk mit hoz a holnap... én bizakodón várom... különben is, mi baj történhet? Legrosszabb esetben év végéig haza tudok térni - nyugtatgattam magam és végül olyan jól sikerült ez az önnyugtató, hogy el is sikerült aludnom.

Másnap reggel ajtódorombölésre ébredtem, hirtelen azt sem tudtam, hogy hol vagyok. A fürdőben talált köntösben csoszogtam ki a bejárati ajtóhoz, ahol a természetellenesen szőke hajú mogorva asszisztens nézett velem farkasszemet, amikor ajtót nyitottam.

- Jó reggelt, Morvai úr! Elnézést a korai zavarásért csak szeretném jelezni, hogy az igazgató úr szeretné Önt bemutatni a reggeli 9 órás meeting előtt a többieknek és ha nem akar elkésni, akkor jó lenne, ha igyekezne, mert már mindenki izgatottan várja.

- Jó reggelt, kisasszony, resteltem, hogy rám kell várniuk, sosem szoktam elaludni, de hosszú volt a tegnapi napom és bevallom, az órát sem figyelgettem. Azonnal elkészülök és pár perc alatt ott leszek az irodában, még szerencse, hogy a szomszédos épületben lakom, ugye? - próbáltam viccelődni, de a nő cseppet sem volt vevő a humoromra.

Gyorsan felhúztam az öltönyömet, de ma már kalap és szövetkabát nélkül, hiszen végre volt hova lepakolnom a holmimat. Amint tudok, beszerzek majd egy másik öltözetet is, addig is ez megfelel majd a célnak - állapítottam meg magamban a dolgot és gyors léptekkel elindultam a manufaktúra felé.

Az irodába belépve egy kisebb csoport fogadott, élén az igazgatóval és felettük egy „Welcome Miklós” felirat díszelgett.

Több nyelven is beszélek, ezzel legalább nem lesz gondom - mosolyogtam magamban.

Az emberkék többsége kényszeredett mosollyal fogadott, amikor az igazgató egyesével bemutatott nekik, de nem hibáztattam őket érte, hiszen én is utáltam az ilyesfajta kötelező köröket.

Legvégül egy csinos fiatal lányhoz terelt az igazgató, akiről kiderült, hogy a jobbkezem lesz majd.

- Engedd meg, drága Miklósom, hogy bemutassam neked az asszisztensedet, a mi bájos és céltudatos Éduánkat, aki nagyon örül, hogy együtt dolgozhat majd egy Morvaival, ugye Édua?

- Hát persze, igazgató úr, nagyon örülök a lehetőségnek! - mosolygott erőltetetten a lány.

- Remek, akkor én hagylak is titeket megismerkedni, mert egymillió dolog vár még ma rám - és ezzel el is viharzott a mi kedves igazgatónk az irodájába.

- Üdvözlöm, Morvai úr, Kereszti Édua vagyok, hétfégenként közgazdász hallgató, hétköznaponként pedig az Ön marketing asszisztense.

- Örvendek, bájos ifjú hölgy! Izgatottan várom a közös munkát és biztos vagyok benne, hogy nagyon jól össze tudunk majd dolgozni, hiszen pont annyira agilisnak tűnik, mint amennyire én voltam az ennyi idősen! Tanul, dolgozik... pompás, le a kalappal Ön előtt! És ez a mesés név, számomra már ez is egy pozitív jel Önnel kapcsolatban! A felkelő Hold... kedves Édua tudta, hogy ezt jelenti a neve?

- Megmondom őszintén, hogy nem néztem utána, de köszönöm az információt és a kedves szavakat! Talán egy kicsit túlzóak is, hiszen semmi különös nincs abban, hogy tanulás mellett dolgozik valaki, de jólesik azért, hogy elismer. Mit szólna hozzá, uram, ha el is foglalná az

irodáját és akkor bele is vághatnánk a mai napba, rendben? Kérem, kövessen, mutatom az utat, én is Ön mellett dolgozom közvetlenül, így bármikor tudok segíteni, amiben csak kell.

- Fantasztikus, örülök, hogy egy ilyen bájos hölgy lesz végig mellettem - lelkeztem, de láttam, hogy a lány kevésbé lelkes a dolog miatt.

- Örülök, hogy örül, uram! Íme ez lenne a mi közös irodánk - vezetett be egy kissé szűkös szobába, ami elég zsúfoltnak tűnt a sok számomra idegen tárgy miatt.

- Kissé szűkös ahogy látom, de sok jó ember kis helyen is elfér, ugye? - próbáltam oldani a hangulatot kevesebb sikerrel.

- Igen, uram, igaza van - visszhangzott a lány.

- Édua kedves, megkérhetem valamire, még így a közös munkánk elején?

- Persze, Morvai úr, miről lenne szó?

- Arra szeretném kérni, hogy legyen ön maga és ne egy visszhang, aki azt ismételteti, amit én hallani akarok! Érveljen bátran, ha valamiben nem ért egyet, szólaljon fel, ha úgy érzi és kezeljük egymást egyenlő partnerként, jó? Ha magammal akarnék együtt dolgozni, akkor ennyi erővel a tükörnek is mondhatnám a gondolataimat. Itt nem lesz elnyomás, itt nincs alá-fölé rendeltség, itt csak boldog közös munka fog folyni, rendben?

- Az igazgató úr nem biztos, hogy örülne annak, ha megtudná, hogy az asszisztensei belefoly-
nak a komolyabb döntésekbe, de tudja mit? Maga a főnököm, Morvai úr és nekem tetszik ez az ötlet, köszönöm a bizalmat!

- Én köszönöm az együttműködést, kedves Édua! Első körben kezdhethénk azzal ezt az együttműködést, hogy nem szólít uramnak, hívjon egyszerűen csak Miklósnak, rendben?

- Legyen, de csakis akkor, ha Ön sem kisasszonyoz engem! - mosolygott most már kicsit őszintébben a lány.

- Ahogy szeretné, Édua!

- Hagyjuk, főni, ezt a magázódást is!

- Hagyjuk szerintem is! - lelkeztem. - Mielőtt azonban tényleg rátérnénk a munkára, egy kicsit szeretnék megismerni, mesélnél magadról röviden, ha nem vagyok túl indiszkrét?

- Miklós, úgy látom nem igen akarózik rátérni ma a munkára, mert sok ez a „mielőtt”, de te vagy a főnök, ahogy szeretné - mosolygott most már fesztenül a lány. - Kereszti Édua vagyok, mint azt már mondtam, 28 éves és minden álmom az, hogy egyszer menő közgazdász lehessenek. Sajnos anyagi okok miatt csak nemrég kezdtem el az egyetememet és most is csak munka mellett tudom csinálni, de nem csüggedek, semmi sem tud eltántorítani a céljaimtól. A szüleim sajnos már nem élnek, gyakorlatilag a macskámon kívül csak a barátaim vannak nekem. Itt a cégnél már 5 éve dolgozom, a ranglétra legalján kezdtem recepciósként, majd később titkárnő lettem és jelenleg pedig a te asszisztensed vagyok. A cél az, hogy egyszer

akár a te helyeden ülhessek - kacagott a lány. - Remélem érted a humort? - kérdezett vissza szinte azonnal.

- Ne aggódj, a humor az egyik legnagyobb fegyverem! - nyugtattam meg.

- Akkor tényleg jól megleszünk, mert én is így vagyok ezzel! - mosolygott Édua. - Azonban ha már ilyen fesztelen lett közöttünk a hangulat, akkor én is kérdezhetek tőled?

- Persze, nyugodtan, kedves!

- Ne érts félre, de hogy lehet az, hogy ilyen hirtelen felvett az igazgató úr? Mivel foglalkoztál eddig, honnan származol? Biztos nagyon durva referenciáid és szakmai múltad lehet, ha egyik napról a másikra bekerültél ide... legalábbis bízom benne, mert én nem vagyok a protekció híve, bocsi, de az ilyesmitől kiráz a hideg. Most túl őszinte voltam? - kérdezte riadtan a lány.

- Nincs olyan, hogy túl őszinte, az sosem baj, kedves Édua, ha a szemembe mondod, amit gondolsz. Az egyenességet nagyon szeretem, az alakoskodást viszont nagyon nem! Hányini tudnék azoktól, akik csak hátsó szándékkal közelítik meg a másikat és az a baj, hogy a többség ezt nagyon jól tudja leplezni... Egy idő után az ilyenek „színészek” miatt nem tud már az ember senkiben sem megbízni... mindig az kattog a fejemben, hogy vajon most magam miatt közelednek felém, vagy azért, mert én vagyok a Morvai Miklós. Nehéz kenyér néha az, ha valaki tehetősebb az átlagtól, de megtanultam már kezelni az ilyen helyzeteket. Szóval igen, az őszinteség nagyon fontos dolog nálam, emiatt nem kell szabadkoznom, hogy kimonod, amit gondolsz. A kérdésedre válaszolva pedig, fogalmam sincs miért vett fel az igazgató úr, jómagam is meglepődtem az ajánlatán, főleg, hogy csak egy beszélgetésre jöttem hozzá, amit kapásból úgy kezdtem, hogy megrugdostam az autóját és utána beletapostam az egójába is. Papírjaim sincsenek és jelenleg pénzem sem, mert mindenemet elrabolták... szóval őszintén nem tudom, hogy hogyan is keveredtem ebbe a székbe és nem tudom, hogy mit is keresek itt valójában.

- Hát ez óriási! Te megrugdostad az igazgató kocsiját? Adj egy pacsit, nagyon nagy király vagy! - ugrált a lány örömeiben. - El sem hiszem, hogy végre valaki jól odamondta neki a magáét! Azt viszont nem értem, hogy ilyen előzmények után hogy lehet az, hogy mi most itt beszélgetünk? Nagyon nem tetszik ez nekem, én ismerem az igazgatót, 5 év előnyöm van veled szemben és ő soha semmit nem csinál hirtelen felindulásból. Valami hátsó szándék húzódhat meg itt a háttérben, lehet, jobb lesz, ha vigyázol vele - aggódott őszintén a lány. - Mit mondott, miért vesz fel, hogy zajlott egész pontosan ez a beszélgetés, ha nem vagyok túl indiszkrét?

- Bevallom, nekem is furcsa kissé ez a Mátyás és a döntését sem tudtam hova tenni, de kapóra jött a dolog, így belevágtam. Lényegében állítása szerint a tárgyalási technikám győzte meg, de utólag belegondolva, nagyon örvendezett, amikor megtudta, hogy Morvai vagyok. Folyamatosan a sajtót emlegette, meg a pozitív cikkeket magáról...

- Ó, hogy ez a Matyika mekkora egy önző hadd ne mondjam, hogy mi! - csattant fel a lány. - Ha jól sejtem, akkor te egy báb leszel neki ahhoz, hogy veled turnézhasson a bulvárlapok címlapjain és az összes médiaplatformon, hogy ő milyen jószívű, hogy felkarolt egy Morvait.

Nagyon jókor sétáltál be az ajtaján, mert elége rossz színben tetszeleg, kellett már neki valami vagy valaki, hogy kicsit kimosdassa magát a rosszfiú szerepkörből. Ne legyenek illúzióid, hogy nem akar majd kihasználni... vagy talán te még hiszel a mesékben?

- 43 évesen csacsi lennék, ha hinnék még a mesékben - kacsintottam a lányra. - Bár az igazat megvallva, mostanság sok olyan dolog történt velem, amik arra sarkallnak, hogy talán kicsit több mindenben kellene hinnem.

- Ó, és milyen dolgokban kellene jobban hinniük az embereknek? - incselkedett a lány. - Unikornisokban, varázslókban, időutazókban, vagy esetleg tündérekben? - kacagott.

- Egy pár dologban lehet, hogy érdemes lenned hinned - mondtam sokat sejtetően. De most inkább hagyjuk a mitikus dolgokat és vágjunk bele a munkába!

- Kedves főnim, nem úgy megy ám az, hogy amikor Önnek kellene válaszolnia a kérdéseimre, akkor hirtelen a munkába akar temetkezni... még nem is meséltél magadról az életkorodon kívül semmit. Ez így nem fair, hogy engem jól kifaggattál, aztán irány a meló, ejnye! - rázta a fejét mérgelődést színlelve a lány.

- Ó, Édua, egy ilyen fiatal lányt egy ilyen unalmas élettörténettel fárasztani nagyobb vétek lenne, mint az, hogy nem mondok magamról semmit...

- Őszinteség, főnök úr, őszinteség! Az előbb említetted, hogy mennyire fontosnak tartod, hát tudod, én is így vagyok ám ezzel!

- Kész, megfogtál, csapdába estem, méghozzá a sajátomba - tettem fel védekezve a kezem. - Nos, akkor hol is kezdjem... egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú, akit egy nagyon szerető családhoz hozott a gólya harmadik gyermeknek, két nővére nagy örömeire. Sokáig nem tudta, hogy mit szeretne kezdeni az életével, de a szülei kijelöltek neki egy célt, ami ellen megpróbált hadakozni, de végül rájött, hogy ez az élete, ez pedig nem más volt, mint a kereskedelem. Négy nyelven is megtanult, rengeteget utazott, leginkább Bécs lett a szíve csücske, mert itt még nyugodtan el tudott bújni egy cukrászdába a világ szeme elől, hogy el tudja fogyasztani a kedvenc süteményét, ami nem más, mint az isler, de csakis szigorúan bécsi kávéval párosítva.

Idővel a sok utazgatás sok üzletet és befektetőt hozott a családjának, úgy tűnt, megtérült az a sok pénz, amit a taníttatására szánt a családja. Rengeteg művész ember vette körül, igaz, ő maga sosem érzett magában akkora tehetséget, mint amekkorával a rokonai lettek megáldva, így az alkotás örömét meghagyta inkább nekik. A sok bohémlelkű ember vidámsága természetesen rá is átsapódott, de annyi különbséggel, hogy ő nem tudott megálljt parancsolni magának az örömek hajszolásában. Egyre jobban kezdte elhinni, hogy ő az élet ura, pedig maximum csak egy ficsúr volt, akit egyre kevésbé tiszteltek. Kezdett kialakulni róla egy rossz kép, amin a sok hamis pletyka sem segített és a végén ő maga is elhitte azt, hogy olyan, amilyenek állítják.

A munkájában továbbra is sikert sikerre halmozott, aztán egyszer csak jött egy törés az életében, amit az apja halála okozott. Elment a példaképe, a mindene és hirtelen rájött, hogy

lassan elszalad ő mellette is az élet. A testvérei már rég családot alapítottak, nekik volt vigaszuk, neki viszont csak a magány és a sok érdekbarát volt a társasága. Ezt megunva, változtatni akart az életén, amíg még lehet és csapot-papot otthagya belevágott élete legnagyobb kalandjába és most itt van és téged untat az életével. Persze nem tűnhet olyan nagy kalandnak ez, hogy egy másik városban akarsz mindent újrakezdeni a nulláról, de 43 évesen már csak ennyire futja tőlem - sóhajtottam.

- Egyáltalán nem untatsz az életeddél, sőt! Nagyon is tiszteletreméltó és izgalmas, ha valaki kilép a komfortzónájából és a semmiből újraépíti magát, főleg ennyi idősen! Szerintem nagyon is menő vagy, gratulálok ehhez a lépésedhez, az édesapád halála miatt pedig részvétem!

- Köszönöm, Édua, nagyon kedves vagy!

- Egy valamit még árulj el, Miklós és aztán tényleg álljunk neki dolgozni, mert lemegy a nap, hogy miért pont Pécsot választottad az új Miklós „születési helyének”?

- 17 évvel ezelőtt megismertem egy Vivien nevű lányt, aki nagyon sokat mesélt nekem erről a helyről és arról, hogy hogyan mennek itt a dolgok mostanság. Sosem felejttem el az első beszélgetésünket... azt sem tudtam, mit jelent az a végán... mennyit csipkelődtünk abban a pár hónapban, amit nálunk töltött... Csak most eszméltem rá, ahogy róla beszélek, hogy mennyire hiányzik, pedig milyen kevés ideig ismerhettük csak egymást, de még így is tőle kaptam a legnagyobb ajándékot az életben...

- Mit, tán az igaz szerelmet? - vágott a szavamba izgatottan a lány.

- Nem, szerelemről szó sem volt... az újrakezdés lehetőségét kaptam meg tőle azzal, hogy megmutatta az irányt, hogy hova menjek. Szerettem, de csak mint egy barátot... megkockáztatom, hogy azóta sem volt rajta kívül olyan igaz barátom, aki ilyen őszintén önmagam miatt kedvelt és nem a nevem miatt.

- Sajnálom, hogy ilyen rossz tapasztalataid vannak a barátságok terén, nekem sincs túl sok barátom, de őket szívesen bemutatom majd neked, ha szeretnéd. Garantálom neked, hogy fogalmuk sincs a Morvai családról, igazi kockák, a számítógépeken és a képregényeken kívül nem sok minden érdekli őket. A hétvégén pont lesz nálam majd egy házibuli, ha van kedved, akkor csatlakozz hozzánk, úgy látom, rád fér egy kis lazítás és pár ismerős ebben a városban - kacsintott Édua.

- Nem leszek én egy kicsit túl öreg hozzátok? Még azt hiszik, hogy valami kedves nagybácsid vagyok a messzi távolból - nevettem.

- Egyrészt nagyon nem nézel ki 40 pluszosnak, másrészt pedig mi nagyon befogadóak vagyunk. Nem ítélkezünk, ismerkedünk, ennyi. Ha megadod a számodat, akkor át is küldöm a címemet... igaz, ez most kicsit félreérthetően hangzik, de kérlek, értsd jól - pirult el a lány.

- Milyen számomat adjam meg? - értetlenkedtem.

- Hát a mobilszámodat, a bankszámlaszámod nem érdekel - mondta nevetve a lány.

- Olyanom sajnós nincs, tudod, mindenemet elvették tőlem a rablók, így aztán a „mindent a nulláról kezdek” kijelentésem szó szerint értendő - próbáltam kivágni magamat a helyzetből.

- Sajnálom... és hol laksz most? Viviennél?

- Dehogy, ő nem tudom, hol él, nem tartjuk már a kapcsolatot, elsodort minket az élet egymás mellől és mindennek oka lévén, ezt hagyom is, hogy így maradjon. Nem akarom 17 év után senki életét sem felbolygatni csak azért, hogy nekem egyszerűbb legyen. Jelenleg az álságos igazgató urunk vendégszeretetét élvezem, kiadta nekem azt a vendégházat, ami itt van a Negyedben belül. Megelőlegezte nekem a bizalmat és ráérek majd akkor fizetni, ha lesz miből.

- Hogy milyen kedves ez a Mátyás, hogy oda ne rohanjak! - mérgelődött Édua. - Ezer százalék, hogy akar tőled valamit, de majd résen leszünk - kacsintott.

- Ámen, de vessük bele magunkat tényleg a munkába, mert ha így haladok, nem lesz miből kifizetnem a szállásomat.

- Jogos meglátás, főni! Akkor mivel kezdjünk, az Insta oldallal, vagy melyik közösségi oldal stratégiáját szeretnéd megvitatni elsőként?

- Hohó, csak lassan, Édua kedves! Előbb, kérlek, ismertetnéd velem az eddigi stratégiákat, azt, hogy mi és hogyan teljesített, és egyéb számszerűsített adatokra lenne még szükségem, ha nem probléma - próbáltam ügyesen kivágni magamat a szituációból, mert gőzöm nem volt arról, hogy mi is az az Insta valami.

- Jogos felvetés, elnézést kérek, erre nem is gondoltam, mert nagyon elkapott a lendület. Tudod, eddig nem igazán számított semelyik főnöknél, vagy ahogy én hívtam őket: „főninél” a szavam, ezért nagyon boldog vagyok, hogy most végre hallathatom a hangomat és ember-számba vesznek. Legalábbis remélem, hogy így lesz...

- Nem lesz, hiszen már így is van... ebben biztos lehetsz, Holdacska.

- Na, de főni! Miért pont Holdacska, talán annyira kövér vagyok és különben is mi ez a becézgetés? Kevesebbet is dobtak már fel főnököt zaklatás címszó alatt - nevetett a lány.

- Elnézést, ha ez zaklatásnak minősül - szabadkoztam őszintén, mert fogalmam sem volt a 2035-ös illetanról.

- Miklós, relax... csak vicceltem. A Holdacskát viszont tényleg nem értettem, ez honnan jött?

- Lebuktál, hogy nem figyeltél rám a bemutatkozáskor - csettintettem egyet a kezemmel. A neved jelentéséből jött... tudod: a felkelő Hold.

- Jaj, tényleg! Bocsi, már el is felejtettem, de így már értem és nagyon cuki vagy, köszönöm ezt a szép becenevet, de az irodán kívül azért maradjunk az Éduánál - kacsintott a lány.

- Kezet rá és akkor lássuk, kollegina, azokat a fránya stratégiákat most már tényleg.

- Igenis, főni, már kezdem is az ismertetést - tisztelgett tréfásan a lány.

Hosszasan ecsetelte, hogy melyik, számomra idegen közösségi oldalnak nevezett valamiken miket posztoltak, milyen nyereményjátékokat indítottak, mely videók a legnépszerűbbek, hogyan érdemes figyelemfelkeltő sztorikat létrehozni stb. Amennyire tartottam ettől az egésztől, most annyira egyszerűnek tűnt így elmondva és ameddig a kütyükön nem nekem, hanem neki kell ezeket megvalósítani, addig semmi problémám nem lesz ezzel a munkakörrel... remélhetőleg.

Mondtam is Éduának, hogy kicsit maradi vagyok, nem szeretem ezeket a kütyüket, szóval amit közösen kidolgozunk, azt majd technikai vonalon neki lesz a feladata véghez vinni. Gyorsan, hatékonyan ment a közös munka, észre sem vettük és már le is járt a munkaidőnk.

Kifelé menet Édua még gyorsan megmutatta, hogy hol is történik maga a gyártási folyamat. Hát nem mondom, hogy nem dobbant meg erősebben a szívem, amikor megláttam a gyártósort és a rengeteg kész és félkész porcelán terméket...

Egyből az jutott az eszembe, hogy vajon mit szólna az apám ha látná, hogy még mindig működik a gyár és ha nem is Morvai kézben van, de legalább a termékek még mindig Morvai néven futnak. Igazi márka volt és lesz is a nevünk... hálás voltam, hogy erről megbizonyosodhattam.

Tetszett a mai munka, de nem tudom, hogy meddig illik úgymond elszórakoznom itt az időt. Jól is esett, hogy egy kicsit szabadabb lehetek és nincs rajtam 20 tonna megfelelési kényszer, de azért nem normális dolog, hogy én itt vagyok... de egy kicsit még talán maradok. Decemberig van időm visszatérni az én időmbe, aztán ki tudja, mikor lesz a következő ilyen alkalom, de szerintem még december előtt elillanok innen, hiszen fagyos forrásvizet nem jó szürcsölgetni - mosolyogtam magamban.

Persze volt bennem egy nagy adag félelem azáltal, hogy most már biztosan tudtam, hogy a vesztembe fogok otthon szaladni és magányosan fogom kilehelni a lelkemet, de itt sem látok magam előtt fényes jövőt, így nincs értelme évekig a jövőben ragadni.

A nagy filozofálgatásaimból Édua zökkenett ki, aki bizonyára megelégtelte azt, hogy bambán bólogatok mindenre, amit mond és láthatóan egy szemernyi sem figyelek rá.

- Remek, gratulálok, Miklós, most bólíntottál rá arra, hogy szöget vacsorázzunk. Már a holnap tüllszoknyába jöjjünk dolgozni felvetésemre is furcsa volt, hogy rábólíntottál, de kíváncsi voltam, hogy meddig tudok elmenni... innen már viszont több mint sértő, hogy csak jártatom a számat és nem is figyelsz rám.

- Ne haragudj, Édua, bevallom, elvitt a nosztalgia, előtört belőlem néhány emlék és nem tudtam parancsolni a figyelmemnek.

- Semmi baj, bocsí, ha tapintatlan hisztérikának tűntem, csak nem tudtam, mi a baj. Most viszont, ha nem bánod, lassan elköszönök, 5 óra is elmúlt és tudod, nem mindenki olyan szerencsés, hogy a szomszédban lakjon - csípett belém viccesen a lány.

- Jaj, már ennyi az idő? 6 órakor nekem találkozóm van a kockás ingessel! - kiáltottam fel hangosan.

- Ó, nem tudtam, hogy a kockás inges férfiak a gyengéi, főni, vagy esetleg kockás inges hölgyről van szó? - érdeklődött cinikusan a lány.

- Hosszú történet ez ahhoz, hogy késő délután ilyenekkel tartóztassak fel gyönyörű fiatal hölgyeket, akikre a szabadság édes percei várnak...

- Ja, egy dühös macska képében, aki már alig várja, hogy szétkarmoljon azért, mert folyton egyedül hagyom.

- Csak azt ne mondd, hogy csak egy macska vár haza... hát milyen kor az ilyen, ahol pártában hagynak ilyen szép és intelligens teremtéseket?

- Így jár az, akinek nagyok az igényei ... vagy lehet, hogy éppen én vagyok túl elviselhetetlen? De ez van! No, de most már tényleg megyek! Esetleg van kedved, főni, elkísérni az elektromos rolleremig, ha akad még annyi időd a titokzatos kockás inges találkozóig? Vagy esetleg nagyon puccba akarod magad vágni neki és sietsz készülődni? Szólj ám, ha feltartalak! - nevetett a lány.

- Szíves örömet elkísérlek, ez nem is kérdés. A pucc pedig várhat addig, amíg lesz módom új ruhákat venni, mert jelenleg abból gazdálkodhatok, amit rajtam látsz, Holdacska.

- Na, megegyeztünk, hogy az irodán kívül nem vagyok Holdacska, és a gyártósor már nem az iroda területe. A ruhákról meg annyit, hogy holnap délután, ha van időd és kedved, akkor ugorj át hozzám és addigra szerzek neked pár megunt ruhát a barátaimtól. Lehet, hogy stílusban kicsit távol állnak majd tőled, de a semmitől csak jobb.

- Hihetetlen, hogy alig pár óra ismeretség után, hogy lehet valaki ennyire önzetlenül kedves egy idegennel! - döböntem le őszintén.

- A főnökével mindig jó jón lenni az embernek, nem? Viccet félretéve, nagyon szimpatikus volt az az indítás, amivel besétáltál az irodába és köszönöm, hogy számít a szavam. Nem is kérdés, hogy segíték, amiben csak tudok, különben is én is tudom, hogy milyen, amikor az embernek a nulláról kell újrakezdenie mindent. A szüleim halála után az egész életem fenekestől felborult, egyedül maradtam, itt is a létra legaljáról indultam, szóval teljesen átérzem a helyzetedet, kicsit rokonléleknek is tűnsz... olyan, mintha már ezer éve ismernélek - pirult el a lány.

- Én is így érzek és végtelenül hálás vagyok a sorsnak, hogy egy ilyen angyal mellett dolgozhatok.

- Ó, na az angyal kifejezést még senki nem használta rám eddig... látszik, hogy még nem ismersz igazán, de van még bőven időd arra, hogy kiismerj.

- Idő... Édua, nekem sok esetben abból van a legkevesebb, de most már tényleg elkísérlek a kijáratig, mert csak feltartóztatlak.

- Oké, de mondjuk jelen esetben az, aki bárkit is feltartóztatott, az én voltam, mert neked lesz találkozási - kacsintott Édua.

- Hidd el, nem olyan társasággal, akire bármikor is vágnék, de így jártam - tártam szét a kezeimet, majd ugyanazzal a lendülettel fel is kínáltam az egyik karomat, hogy Édua bele tudjon karolni és viccesen lépegetve kísértem ki a parkolóig. Itt elköszönésként nagy meglepetésemre megölelt, majd egy kerekeken álló furcsa rudas valamire felpattant és eltűnt a semmibe.

Hosszú percekig néztem utána és próbáltam elhessegetni azt az érzést, amit ez az ölelés kiváltott belőlem. Úgy megdobbant a szívem, hogy magam is megijedtem, mert azt sem tudtam, hogy még tud így dobogni. Nem szabad belelovalnom magamat abba a reménybe, hogy egy ilyen fiatal és szó szerint modern lány egyszer talán férfiként tekint majd rám és nem csak a főnökeként. Igaza volt régen Viviennek ebben is, amikor azt mondta, hogy a mi időnkől származó férfiak hamar el tudnak veszni egy hölgy szemeiben. Na, de én nem vagyok olyan puhány, mint a Várdai gyerek, hogy egy nő miatt felrúgjak mindent... nem mintha ez a veszély fenyegetne, hiszen az ilyen Édua típusú lányok észre sem vesznek egy ennyi idős férfit.

Gyorsan megráztam magamat és elhessegettem az összes Éduával kapcsolatos gondolatomat, hiszen csak azért sem lesz egyetlen egy nő sem a vesztem - duzzogtam magamban.

Lassú léptekkel visszacammogtam a Negyed falai közé és a megbeszélthelyen vártam a 2035-ös életemhez szükséges papírjaimat, amit végül pontban 6 órakor meg is hozott nekem a most is kockás ingben érkező okmánybűvész. Minden stimmelt így fizetségül átadtam neki az antik aranyóra párját és ezzel örökre búcsút intettünk egymásnak.

Fáradtan haza kóvályogtam a vendégházba, ahol az asztalon egy cetli és egy gondosan letakart tányér várt. Mint ahogy az a cetliből kiderült, a meglepetés vacsora az igazgató ajándéka volt, aki ezzel is ki szeretne volna fejezni az örömét, amit amiatt érzett, hogy a csapata tagja lettem.

Uh, de utáltam az ilyen álszent gesztusokat, de mivel a hideget adó szekrényben (amit én csak tartósítószekrénynek hívtam) még mindig csak az a cola nevű lötyty volt pár szem alma társaságában, így kénytelen voltam elnyomni most magamban a rossz érzéseket és jól belakmároztam az álkedves ajándékvacsorát, ami gyakorlatilag egy húsos tál volt krumpli körettel és savanyúsággal.

Megtisztálkodás után a borzalmasan kemény ágy helyett inkább a nappaliban található puha szőrme szőnyegre terítettem le az ágyneműmet és egy pillanat alatt el is aludtam.

Bár ne tettem volna, ugyanis olyan borzalmas rémálomba csöppentem, hogy csuromvizesen riadtam fel belőle. Azt álmodtam, hogy ezzel az egész időutazós kalanddal azt értem el, hogy örökre kitörölödtem a családom életéből és úgy összességében az egész életből. Morvai Miklós, mint személy mintha nem is létezett volna... Jobban belegondolva az ittlétem akár tényleg összekuszálhatja a történelmet... most már késő bánat, nem tudom nem megtörténtté tenni a dolgot.

Meg sem próbáltam visszaaludni ezután az álom után inkább ittam egy nagy pohárral abból a cola nevű italból, ami már a múltkor is olyan sokáig ébren tartott. Különben is hajnali 5 óra volt, nem szerettem volna egy visszaalvással egy ismételt munkából való elkésést megkockáztatni.

Felöltöztem ismét a most már határozottan viseltes illatú öltönyömbbe és leültem az ablakba lesni a hajnal fényeit. Szívszorító volt mostani állapotukban látni azokat az épületeket, amelyek egykoron az otthonaink voltak. Na, nem azért, mert olyan rosszul festettek volna, sőt!

A szomorúságom oka csak az volt, hogy már nincs bennük senki azok közül, akik egykoron élettel töltötték meg őket. Csak cikázó csoportok népesítik be őket pár órásckára, akik jobb esetben múzeumként tekintenek rájuk, de láttam olyanokat is, akik teleszemetelik a házak környékét és parányi tisztelet sincs bennük.

- Kellett nekem ez az egész út? - morfondíroztam. - Lehet, jobb lett volna, ha sosem tudom meg a forrás titkát...

Ilyen aggodalmas gondolatok közepette léptem be az újdonsült munkahelyemre immár időben, ahol legalább Édua által egy csipetnyi öröm is várt rám. A jelenléte olyan volt számomra, mint egy ölelés a léleknek, hiszen 2035-be is velem jött a magány, aminek az érzését jelenleg csak ő tudta valamennyire tompítani.

Mosolyogva és egy mindenféle újdonsággal elkészített kávéval várt, aminek a papírból készült poharán a nevem virított egy korona rajz kíséretében. Amikor átadta a kávé, megölelt és annyira finom illat lengte körbe, hogy legszívesebben újból megöleltem volna.

Igaz nem értek ehhez a modern divathoz, de ismét nagyon csinosan volt felöltözve, amit egyből szóvá is tettem neki, hogy nagyon elegáns. Hosszú színes virágokkal díszített ruha volt rajta, ami szabadon hagyta a vállait és kiemelte a tökéletes alakját. Hosszú fekete haját most kontyba fogta fel és az ajkain vörös rúzs pihent. Igéző kék szemét munka közben fekete keretű szemüveg mögé rejtette, ami valahogy még vonzóbbá tette a megjelenését.

Hosszasan bosszankodtam magamban, hogy miért a küllemén legeltetem a szemem ahelyett, hogy a munkára koncentrálnék, de valahogy a papírkupacok helyett mindig rajta kötött ki a tekintetem.

Megtudtam tőle egyébként, hogy manapság már környezetvédelmi okok miatt nem szokás papír alapon használni az iratokat, meg úgy összességében bármit, de a kedvemért, ahogy ő mondta „kinyomtatta” a szükséges dokumentációkat, munkaanyagokat így tényleg illene rájuk koncentrálnom, de nagyon nem akart menni a dolog.

- Mi a baj, főni, nagyon gondterheltnek tűnsz... szeretnél róla beszélni?

- Áh, nincs semmi baj, csak kicsit rosszul aludtam az este, de megvagyok, köszönöm!

- Értem, de szeretném, ha tudnád, hogy én bármikor szívesen meghallgatlak, ha problémád akadna, biztos nagyon magányos lehetsz egy idegen városban, barátok és minden nélkül...

- A magány az én állandó társam, már hiányozna, ha nem lenne velem. Tudod, hiába vettek körül mindig sokan, mert igazából szinte senkire sem számíthattam közülük, ha bajban voltam...

- Ó, az a fránya társas magány... egykoron nekem is ismerős volt ez az érzés, de szerencsére sikerült igaz barátokra lelnem és a hasonló természet miatt bízom benne, hogy egyszer téged is a barátomnak tudhatlak majd, főni! Már ha szabad nekünk barátoknak lenni - pirult el a lány. - Persze ehhez az kell, hogy sok közös programot szervezzünk, amit ma el is kezdhettünk, mert rengeteg nagyon menő ruhát szereztem neked a srácoktól, szóval munka után divatbemutatóra fel!

- Nagyon kedves egy Holdacska vagy te, nem is csodálom, hogy igaz barátok állnak melletted, egy ilyen barát társaságáért én is sok mindent megtennék... - sóhajtottam.

- Nem kell mindent megtenned érte csak fogadd el a meghívásait, ha valahova invitál - kacsintott Édua.

- Hát, hogy tudnék én nemet mondani egy ilyen meghívásra? Nem is kérdés, hogy az Öné vagyok munka után, bájos fiatal hölgy!

- Ejnye, Miklós, ez egészen félreérthető is lehetne, de majd egyszer szánok egy kis időt a munkahelyi illetan ismertetésére is - kacagott a lány.

- Ám legyen, de csak azután, ha ez a rengeteg ránk váró feladatot még ma megoldjuk! - mondtam tettetett szigorral és ilyen jó hangulatban folytattuk tovább a közös munkát a nap további részében.

A munkaidő lejárta után a megbeszéltek szerint én is Éduával tartottam a lakására, de igen kalandosra sikeredett az odaút, ugyanis nekem is bérelt egy olyan elektromos rollert vagy mit, amivel ő közlekedett.

- Főni, ne parázz már, nagyon egyszerű használni! - biztatott. - Gyere, segítek, megmutatom, mit és hogyan kell csinálni, naaaa! Nem hiszem el, hogy egy felnőtt férfit ennyire kérlelni kell, hihetetlen, hogy még nem rollereztél - döbbent le Édua azon, hogy ódzkodtam a számomra ismeretlen jármű használatán.

- Kedves Holdacska, jobb szeretek biciklizni, nálunk az egész család mindig is szeretett két keréken gurulni. Apám még egyszer egy kerékpáros egyesületet is létrehozott, aminek ő volt az elnöke, szóval nekem ne gyere ilyen kis micsodákkal, mert én vérbeli kerékpár-párti vagyok!

- Apukádnak volt egy kerékpár egyesülete? Hú, ez nagyon menőn hangzik, gondolom, nagyon zöldék vagytok akkor ti is. És hol volt ez az egyesület, vagy működik még? Elektromos bicaj vagy milyen típusú kerékpár-pártiak vagytok?

- Az egyesület apám halála után nem sokkal megszűnt, és ott volt, ahonnan származom.

- Még sosem meséltél arról, hogy honnan származol... na, nem mintha két naptól régebbi lenne az ismeretségünk, csak furcsa, hogy tegnap nem említettéd, hogy honnan is jöttél.

- Maradjunk annyiban, Éduám, hogy túl közelről jöttem és még is nagyon távolról...

- Uh, na az ilyen szöveggel lehet engem kikergetni a világból, főni... jobb, ha inkább nem is mondtál volna semmit! Büntetésből tessék kérem szépen most azonnal felpattanni arra a rollerre, mert ha sokáig itt alkudozunk, akkor egy dühös és éhes macska fog a torkunknak ugrani, mire hozzám érünk és akkor nesze neked stílus percek - duzzogott a lány.

- Értettem, kisasszony, már pattanok is fel erre a járműnek csúfolt valamire, de a segítő kezére mindenképpen szükségem lesz, mert fogalmam sincs arról, hogy hogyan is működik ez a valami.

- Segítek, főni, csak bízz bennem és utánozd le, amit én csinálok!

- Igyekszem - nevettem hangosan és a nagy utánzások közepette megbillentem és amikor Édua utánam próbált nyúlni, ő is velem együtt zuhant el.

Szégyenlősen nézett velem farkasszemet és a nagy igyekezetében, hogy minél hamarabb felkeljen rólam, jól le is horzsolta a térdét.

- Ajjaj, a vérző Hold nem jó ómen - próbáltam poénnal oldani azt a kínos csendet, amit az összezuhanásunk okozott.

- Hahaha, nem lenne itt vérhold, ha valaki kicsit jobb egyensúllyal bírna - kontrázott vissza a lány. - Próbáljuk meg összeszedni magunkat Miklós és induljunk el, mert ha sokáig húzzuk az időt, akkor mindjárt reggel lesz és mehetünk is vissza egyből az irodába.

- Nagyon tágas a vendégház, lenne hova elvonulnunk, nem kellene itt töltenünk az éjszakát reggelig - kacintottam viccesen, de azért kicsit tartottam is tőle, hogy meddig lehet elmenni a lánynál a magamfajta humorral.

- Sok a beszéd, kevés a haladás, Miklós... csak nem félsz, hogy ismét elesel?

- Egy valamitől félek csak, a csípős női nyelvtől és annak a haragjától... szóval nem húzom az időt, rollerre fel!

Magam is meglepődtem azon, hogy a kezdeti nehézségeket leküzdve, milyen jól tudtam tartani az iramot a lánnyal, aki a színes virágmintás ruhájában úgy suhant előttem, mint egy gyönyörű lobogó. Körülbelül 20 perc múlva már a lakásán voltunk, ami egy kis ékszerdoboz volt tele festményekkel és kerámiákkal. Nem említette, hogy szereti ő is a művészeteket, mondjuk gondolhattam volna, hogy nem véletlenül dolgozik egy porcelángyárban.

A macskája tényleg egy kis ideggombóc volt, aki bár aranyosnak tűnt, de amint megközelítettem, már egyből meg is akart karmolni.

A rövid bámészkodás után a kanapén kínált hellyel és zenét kapcsolt, amíg elvonult a konyhába, ahonnan egy kancsó friss limonádéval és apró süteményeknek tűnő desszertekkel

tért vissza, amik között isler is lapult. Ezen figyelmességnek a láttán ismét nagyot dobbant a szívem, hiszen ezek szerint figyelt rám tegnap, amikor mellesleg megemlítettem, hogy ez a kedvenc süteményem.

Itthoni környezetében valahogy még szebbnek tűnt, olyan volt, mint egy megelevenedett gyönyörű festmény. Amikor elvonult a számomra félretett ruhákért, dalolászva tért vissza és a csilingelő hangja végképp szíven szúrt... nesze neked Morvai Miklós, 2035-ig jöttél a legújabb pofonodért, marcangoltam magamat.

- Elbűvölően bájos ez a dal, tetszik a mondandója! El tudnám hallgatni az előadásodban végtelenítve - áradoztam.

- Ó, hát mindjárt elpirulok, főni, ha ilyeneket mondasz! Ez egy viszonylag régi dal már, a nagynéném dúdolgattam nekem, amikor kislány voltam, nagy Keane rajongó volt és ez a „Somewhere only we know” című dal volt a kedvence.

- Ahhoz képest, hogy más típusú zenéhez vagyok szokva, ez most nagyon megfogott a szövege miatt! Mint meséltem négy nyelven is beszélek, ezek közül az angol az egyik kedvencem, így nem okoz problémát megértenem azt, amiről énekelsz.

- Nem is feltételeztem volna, hogy ez problémát okoz neked, főni, főleg, hogy már vagy 5 éve kötelező mindenkinek az angol felsőfokú nyelvvizsga megszerzése ahhoz, hogy az új Munka törvénykönyve alapján munkát kaphasson.

- Igen, persze, elnézést, a fáradtság néha letompít és badarságokat beszélek - próbáltam mentegetőzni, de nyilván fogalmam sem volt róla, hogy 2035-ben mi a helyzet a nyelvek ismeretével.

- Nem kell mindenért elnézést kérni, inkább tessék jól felpróbálni ezt a sok ruhát, amit a barátaimtól szereztem neked. Kíváncsi vagyok hogyan festesz modern külsővel, mert nem akarlak megbántani, de finoman fogalmazva sem követed a mai divatot, az egyszer biztos. Mi ez a régiségmánia egyébként? Feltűnt, hogy a tollad is olyan, mintha a múzeumból csented volna el.

- Szeretem a régi jól bevált dolgokat, ennyi, nincs más oka... régi vágású vagyok, régi értékrenddel. Olyan nagy baj ez?

- Dehogy, ne hogy megsértődj, főni! Nagyon is szimpatikus az, ahogy fogalmazol, ahogy viselkedsz... a legtöbb férfi ismerőshöz képest olyan vagy, mint a fehér holló, sőt! Soha senki nem beszélt még ilyen udvariasan velem és bár nem tudom megfogalmazni az okát, de valami van a kisugárzásodban is, ami mássá, különbbé tesz... De nyilván nem érdekel az, hogy egy hozzád képest kis fruska mit gondol rólad - komorodott el a lány tekintete.

- Nagyon is érdekel, hogy mit gondolsz rólam, Holdacska - mondtam mélyen a szemébe nézve. - El sem hinnéd, hogy milyen régen nem kaptam már ilyen kedves szavakat... mindig csak érdekből kedveskedtek nekem, de ilyen őszintén nagyon ritkán.

- Akkor jobb, ha megszokod ezentúl a kedves szavakat, mert túlságosan is érzelmes a kolleginád - csípett oldalba a lány, kizökkentve ezzel a romantikus hangulatomból. - Most viszont tessék kérem felpróbálni végre azokat a ruhákat, kérlek!

- Milyen türelmetlen valaki, kérem szépen! Engedek én a finom erőszaknak, de a csipkelődés már nem tudom, hogy annak mondható-e?

- Jaj, egyem meg a kis érzékeny szívét, főni, csak nem fájt ez a kis csípés? Mekkora is lehetett, talán ekkora? - csípett megint oldalba a lány.

- Hé, kisasszony, ez már bántalmazás! - mondtam felháborodást színlelve, melyre válaszul kaptam még egy csípést. - Elég legyen féktelen Hold, mert visszacsípek én is!

- Egy ilyen jól nevelt úr úgysem tenne ilyet, ugye? Szóval itt van még egy kis repeta a csípésekből egészen addig, amíg el nem indulsz végre felpróbálni ezeket a ruhákat, ígérem nem égetik majd a bőröd! - nevetett huncutul.

- Megyek, megyek, egy pillanat alatt magamra is öltöm őket, mert ezt a női terrort nagyon nehéz elviselni - mondtam álriadt hangon és elindultam felpróbálni az ajándékba kapott ruhákat.

A többsége a nadrágoknak bokáig ért a végükre varrt plusz hajtás miatt, az ingek olyan színesek voltak, mintha a cirkuszba készültek volna, a zakók pedig nagyon olcsó hatásúnak tűntek és minden úgy ráfeszült a testemre, hogy attól féltem, elrepednek, ha megmozdulok, pedig amúgy meg kényelmesek voltak az anyaguk rugalmassága miatt. Bizonyára ez lehetett a mostani divat, mert az irodában is ilyesmiket láttam a férfi kollégákon, de magamon még szoknom kellett azt az új látványt, ami a tükörből visszaköszönt rám. Édua minden egyes felvonulásomat elismerően tapsolva fogadta és végtelenül boldognak tűnt, hogy segíthetett.

A ruhabemutató után még házhoz rendelt egy nagy adag vacsorát is, amit burgernek emlegetett és ránézésre egy szimpla szendvicsnek tűnt, de ízre sokkal gazdagabb volt és laktatóbb. A vacsora után egy taxinak nevezett kocsist hívott nekem, mert tudta, hogy egyedül és főleg egy rollerrel biztos, hogy nem találnék haza és búcsúzóul még egy hatalmas pusztit is nyomott az arcomra.

Mondanom sem kell, hogy az a fránya szívem egész úton ismét jelét adta annak, hogy tud még ő dobogni, ha akar.

Ötödik fejezet

Az új Miklós

Másnap reggel az új ruháimból összeválogattam egy olyan szettet, ami még nagyjából tűrhetőnek tűnt és a saját mércém szerint sem éreztem benne bazári majomnak magamat. Viszonylag korán el is indultam a munkába, mert szerettem volna elsőként beérkezni az irodába, ugyanis egy apró meglepetéssel készültem Éduának azért, amiért ilyen figyelmes és kedves volt velem. Szedtem neki egy hatalmas virágcsokrot a Negyed udvarán, ami gyakorlatilag a saját kertem volt egykoron, így nem lopásként fogtam fel a dolgot.

Letettem az asztalára a virágokat és egy cetlit is tűztem melléjük melyen ez állt:

*A legszebb égi fénynek, aki a sötétségbe is világosságot tud varázsolni!
Köszönöm Holdacska, hogy ragyogásoddal bearanyozod a napjaimat!*

Ölel: Miklós, a „főni”

Amikor belépett a szobánkba, szándékosan nem jeleztem neki, hogy mivel készültem, hogy amikor észreveszi majd a csokrot, akkor tényleg meglepődjön. Sikerült is a tervem, hiszen örömeiben akkorát visított, mintha a világ összes kincsét tettem volna le neki az asztalára. Teljesen meghatódott a soraimtól is, szóval nagyon boldog voltam, hogy sikerült a tervem és örömet tudtam szerezni ennek az angyalnak.

- Jaj, Miklós! Ezt el sem hiszem, nagyon köszönöm ... még soha senki nem írt nekem ilyen kedveset és annyira cuki ez a csokor is! Ki vagy te és hol bujkáltál eddig? Hol teremnek az ilyen talpig úriemberek? - nevetett meghatódottan a lány.

- Nagyon messzi földön és csak az ilyen földre szállt angyaloknak jelennek meg, mint te! Gyere ide, te csoda lány, egy nagy ölelésre! - tártam szét a karomat és úgy rohant az ölelésembe, mint akit kergetnek.

Hosszú percekig szorosan öleltük egymást és közben viccesen összekócolta a hajamat, mondván: így már teljesen 2035-ös a külsőm.

Én, aki mindig oly magabiztos voltam a nőkkal kapcsolatban most egyszerűen nem tudtam, hogy hogyan reagáljak erre a helyzetre. Az 1900-as évekbeli „rég” Miklós biztos szorosan magához húzta volna a lányt és megcsókolta volna, de az „új” Miklós teljesen lefagyott és nem mert ilyen hirtelen lépést tenni. Nem tudtam eldönteni, hogy mit reagálna rá a lány, ő is szeretné-e a dolgot, mik azok a jelek ebben a korban, amik egyértelműen kifejezik a vonzódását az irányomba, és úgy egyáltalán, nem túl korai lenne még ez a csók? Alig pár napja ismerem, ha az én időmben lennénk, akkor előbb elvinném randevúra, kedveskednék még neki egy sort és csak azután lopnék tőle egy csókot... de vajon itt már szabadna akár most is?

Hosszas töprengés után végül úgy döntöttem, hogy a jó munkaviszony és a bimbózó barátságunkra való tekintettel nem rontok inkább el mindent egy csókkal. A jelen helyzetben többet ér egy erős szövetséges attól, hogy elriasszam magamtól azzal, hogy nem bírom türtőztetni a vágyaimat. Különben is erre a pár napra, hétre vagy hónapra, amit még itt töltök, felesleges lenne magamnak még egy szívfájdalmat is összegyűjtenem, szóval nagy levegőt vettem és kiléptem az öleléséből. A lány kissé zavartan nézett, de ellépett mellőlem és lesütött fejjel visszament az asztalához.

A kínos csendet végül egy kopogás törte meg és mire magunkhoz térhettünk volna, már egy kisebb csapat özönlött be a szobánk ajtaján. Az igazgató volt az és pár idegen fickó, nem tudtuk hová tenni a nemvárt érkezésüket.

- Szép napot a kedvenc Morvaimnak, önnek is, kedves Édua! Magunkra hagyna minket, kedvesem, amíg én és ez a pár kedves riporter egy kicsit elbeszélgetünk az én Miklós barátommal? - kérdezte álkedves hangon Mátyás Éduától.

- Hát persze, igazgató úr, ahogy parancsolja! - sziszegte Édua és már ki is viharzott volna az irodából, amikor megkértem az igazgatóékat, hogy hadd maradhasson.

- Miklósom, ahogy gondold. Akkor maradjon, kedves Édua - forgatta a szemeit Mátyás a lányra, aki szegény azt sem tudta, hogy most mit csináljon. - Nos, Morvaim, nem bánod, ha egy pár kérdést felteszünk neked az urakkal? - érdeklődött az igazgató.

- Miről lenne szó, Mátyás? Mi ez a hirtelen jött meglepetés? Nem emlékszem, hogy említetted volna ezt a találkozót... Ha a manufaktúra jelenlegi helyzetéről van szó, akkor nem én vagyok az illetékes, aki erről nyilatkozni tudna, ha a közösségi média részéről szeretnének kérdezni, akkor pedig még nem vagyok annyira kompetens a dologban, hogy erről beszélgessek Önökkel. Maximum annyit tudok mondani, hogy kövessenek minket minden fórumon, mert számtalan meglepetéssel készülünk a vendégek számára az én bájos és okos kolleginámmal, akinek a vérében van a marketing.

- Áh, hagyjuk most a munkát, Miklós! Nem erről lenne most szó, hanem egy kicsit téged szeretnének megismerni az urak. Nagyon megörültek, amikor megtudták, hogy munkát ajánlottam egy elfeledett Morvai utódnak, aki szó szerint az utcáról sétált be hozzánk. Mesélnél nekik egy kicsit magadról és ne fukarkodj ám a kedves szavakkal, ha engem is megemlítenél - nevetett az igazgató.

- Nem hiszem, hogy olyan érdekes lennék én, hogy újságcikkek jelenjenek meg rólam, nem szeretném untatni az urakat, de mivel, gondolom, esélyem sincs a szabadulásra az ügyben, így annyit mondanék, hogy nyugodtan írjanak rólam, amit szeretnének, ahogy gondolják és írják mellé, hogy a mi Mátyásunk egy aranyember. A cikk célja, ha jól sejtem, amúgy is ez, azt pedig meg rég megtanultam már, hogy bármit is mondanék magamról, az mindig ki lesz forgatva a firkászok által. Állandóan kényük-kedvük szerint módosítják azt, amit hallanak, így tényleg csak annyit nyilatkoznék, hogy válasszanak a saját belátásuk szerint egy jól eladható szalagcímet és szöveget az én főszereplésemmel és ennyi. Viszont szigorúan csak akkor járulok hozzá a közléséhez, ha a mi szeretett Mátyásunkat a jóság földi helytartójaként

emlegetik, igazi mecénásként, egy szentként - gúnyolódtam. - Ha nincs más, akkor mi folytatnánk tovább a munkát Éduával, mert hamarosan jönnek az őszi programsorozatok, amit a Negyeddel közösen szervezünk és ezekre készülünk egy kis nyereményjátékkal az oldalainkon. Annyit elárulok az uraknak, ha ismerik a gyár történetét, akkor páros belépőt nyerhetnek majd néhány bejegyzés megosztásért cserébe - kacsintottam gúnyosan, majd felálltam és kinyitottam neki az ajtót, jelezvén, hogy távozzanak.

Az újságírók és Édua is csak szájtátva lestek a határozottságomat látván. Látszott a firkászon, hogy nem tudnak mit kezdeni a cinizmussal és azt sem tudták, hogy örüljenek az általam adott szabadkéznek vagy vérig sértődjenek azon, amit mondtam nekik.

Velük ellentétben Mátyásunk nagyon is tudta, hogy mit érezzen. A vörös minden színében pompázott a feje az idegességtől, látszott rajta, hogy legszívesebben felrobbanna, de erőt vett magán és egy kényszeredett mosoly kíséretében elnézést kért, hogy lerohant az újságírókkal.

- Elnézést, Miklós és Önöktől is, uraim, az én hibám, hogy nem jelentettem be az érkezésüket, de az hittem, örülni fogsz majd egy kis hírnévnek, de tévedtem és megértem, ha még nem állsz készen egy ilyen dologra, de tudd, hogy az emberek bizonyára kíváncsiak lennének rád - mondta pironkodást színlelve az igazgató.

- Hálás vagyok a gesztusért, Mátyás és tényleg írjanak nyugodtan rólam az urak egy cikket, ha szeretnének, de a te szemszögedből. Teljesen rád bízom, hogy milyen színben mutatsz be az uraknak, és tényleg térjenek ki arra, hogy milyen kedves gesztus volt az, hogy felkaroltál. Egy valamihez azért talán mégis ragaszkodnék, mégpedig ahhoz, hogy a cikkben írjanak egy kicsit a felmenőimről is, arról, hogy mennyit tettek ezért a városért és ejtsenek szót egy kicsit a porcelángyártásról is.

- Végül is működhet ez így is, nem is rossz ötlet, hogy én magam nyilatkozzak a pártfogotamról - gondolkodott hangosan az igazgató.

- Legyen így, Mátyásom! További kellemes napot és jó cikkszerkesztést, uraim! - tereltem ki határozottan a férfiakat a szobából.

- Nem tudom, hogy irigyeljem-e ezt a fajta arcátlanságot, amit szemrebbenés nélkül hoz ez a Mátyás, vagy csak szimplán hányjak tőle - dühöngtem. - Te nem is szólsz semmit ehhez a komédiához, Holdacska?

- Még meg kell emésztennem azt, ami itt történt, de gratulálok, jól ledomináltad őket, nem lennék az ellenséged - jelentette ki hűvösen a lány.

- Bánt valami, nagyon szótlan lettél az ölelés óta? Talán megbántottalak vele, túl rámenős voltam? Sajnálom, ha ez esetleg nem volt illendő, de kérlek ne feszengj emiatt, semmi hátsó szándék nem vezérelt - mondtam úgy, mint akinek semmit sem jelentett ez az egész.

- Ugyan kérlek, Miklós, ez szerinted rámenősség volt? - csattant fel haragosan a lány. - Ha ennyire aggódsz emiatt a bugyuta kis ovis ölelés miatt akkor miért tetted meg? Tudod mit, inkább ne is beszéljünk róla, csak haladjunk tovább a nyereményjáték megtervezésével,

rendben? Nem érek rá egész nap a lelkivilággal foglalkozni, szeretnék ma végre időben hazaérni, mert programom lesz!

- Ó, de durcás ez a kisasszony! Az okát nem igazán értem, de nem is szeretném most megfejteni... Akkor hogyan is legyen ez az egész játékszabályzat? - érdeklődtem a munkával kapcsolatban és a nap további részében a szükségesnél többet nem is szóltunk egymáshoz.

Tényleg nem értettem a hirtelen jött ridegségének az okát, amikor nem sokkal ezelőtt még örült a kedves gesztusomnak. Talán attól tartott, hogy ki akarok vele kezdeni és megijed? Valami nyomulós öregedő pacáknak tarthat és inkább nem kíván már többet nyitni felém még barátként sem? De hiszen megmondtam neki, hogy semmilyen hátsó szándék nem vezérelt... .

Volt még egy gondolatom, aminek nem akartam teret adni, de az is felmerült bennem, hogy mi van, ha azért sértődött meg, mert arra várt, hogy megcsókoljam? Gyorsan elhessegettem ezt a gondolatot és beletemetkeztem inkább a munkába.

A következő pár hét ilyen fagyos hangulatban telt, ami igencsak elvette a kedvemet attól, hogy hosszúra nyújtsam ezt a „tanulmányutat”. Úgy voltam vele, hogy nagyjából mindent láttam, amit szerettem volna és az összes számomra fontos információt is megszereztem. A végzetem elől felesleges lenne menekülnöm, hiszen így is, úgy is rám fog találni, maximum késleltetni tudom csak a dolgot, de ennyi. Az igazgató önfényező komédiájához sem akartam még tovább asszisztálni, nem vagyok én senkinek sem a bábja, főleg nem egy ilyen Mátyás-félenek.

Kitűztem a hazautazásom időpontját is november elsejére. Addigra lemegy legalább ez az őszi programsorozat is a Negyeddal karöltve, aminek én is aktív részese vagyok marketingesként, illetve nem akartam mindent Édua nyakába nyomni azzal, hogy csak lelépek az események közepén. Ezt is tanulási folyamatnak fogtam fel, legalább láttam, hogy hogyan is mennek 2035-ben a rendezvények szervezései és a lebonyolításuk, mire vevők az emberek, mi most a divat stb.

Gyorsan tanultam mindig is és büszke voltam rá, hogy ebben a korban sem vallottam szégyent. Nagyon sok remek ötlettel szolgáltunk az igazgatónak, aki így még hatékonyabban össze tudta fűzni a Negyed programjaival a termékeink árusítását, promócióját. A Negyed vezetője is örült ennek a felvirágzó kollaborációnak, hiszen ő is jól járt a mi szövetségünkkel.

A sikereknek azonban még csak örülni sem tudtam igazán, mert egyre csak közeledett a november és én egyre nehezebb szívvel gondoltam arra, hogy hamarosan örökre búcsút kell majd intenem Éduának. Tudtam, hogy őt ez valószínűleg nem fogja majd meghatni, de engem egyre jobban bántott a dolog, főleg, hogy a mai napig nem derült ki, hogy a kezdeti jó viszonyukra mi nyomta rá a bélyegét.

Egy esős napon annyira szentimentális hangulatba kerültem, hogy úgy döntöttem, nem fogom tovább kerülgetni a témát és ismét rákérdezek a hüvösségének az okára egy vacsora-meghízással megfűszerezve.

- Édua, kérdezhetek valamit? Vagy inkább nem kérdezek, hanem csak egyszerűen elmondom, amit szeretnék. Örülnék, ha elfogadnád a meghívásomat egy könnyed kis vacsorára valamelyik általad kiválasztott étterembe. Nagyon bánt, hogy hetek óta ilyen távolságtartó lettél velem, pedig úgy érzem, hogy nem szolgáltam rá erre a viselkedésre... Ha barátként nem is akarnád esetleg elfogadni ezt a meghívást, akkor vedd kérlek úgy, mintha a közös munkák sikerére koccintanánk, jó? Csak, kérlek, adj egy esélyt ennek a dolognak - kérleltem a lányt.

- Nem tudom, hogy jó ötlet-e ez, Miklós... - válaszolta hűvösen a lány.

- Mi rossz származhatna egy kellemes vacsorából, Édua? Úgy csinálsz mintha valami szatír lennék, akivel veszélyes kettesben maradni - csattantam fel haragosan. - Komolyan nem értelek, nem tudom, hova tűnt az a bájos lány, aki bearanyozta az első napjaimat, amikor ide kerültem és angyalként segített nekem. A külső ugyanaz, hiszen itt ülsz velem szemben, de a belső... ha nem látnálak, akkor nem hinném el, hogy ugyanazzal a lánnyal dolgozom, mint akivel az elején.

- Ó, bearanyozta a napjaidat? Nem mondom... nem úgy tűnt, mintha érdekelne, én pedig nem fogok senkire se ráakaszkodni, az biztos.

- Pedig nagyon is érdekeltél, csak az a baj, hogy talán kicsit jobban és másként, mint illene - vágtam a fejéhez. - Nem ismersz, kisasszony, de ha ismernél, akkor tudnád, hogy nem szoktam feleslegesen bókolni senkinek sem. Borzasztó akaraterő kellett ahhoz, hogy elnyomjam magamban azt a vonzalmat, amit irántad kezdtem el érezni. Tudom, hogy nem vagyunk egy korosztály és nem akartam magamból vén bohócot csinálni azzal, hogy elkezdek neked udvarolni, pedig de szívesen megtettem volna. Nos „csak” ennyire nem érdekeltél... a barátságunk beláttam, hogy sajnos már azelőtt meghalt, mielőtt kinyílhatott volna, így úgy gondolom, hogy ezzel a vallomással már nem igen ronthatok rajta, de ezzel még tartoztam neked. Ne aggódj, hamarosan elmegyek, így nem kell kínosan kerülnöd a főnöködet azért, mert egy vén számár! Hihetetlen, hogy itt magyarázkodom a semmiről, én a nagy nőcsábász Morvai Miklós, akinek minden nő kereste a kegyét... hát lehetne ettől szánalmasabb ez a mai nap? - háborogtam. - Szólalj már meg kérlek, te lány, ne csak nézz magad elé! Tudom, hogy nem ilyesfajta közeledésre vagy figyelemre vágytál, de én valószínűleg nem tudnék megelégedni a barátságoddal, ez van, ezért is állítottam le anno a nagy ölelkező szokásodat, amiből kiindult a haragod... Sajnálom, ha megsértettelek... mondj már valamit! - kérleltem.

- Csak azt tudom mondani, hogy a vén számarból a számár stimmel az esetedben, mert akkora számár vagy, hogy az valami hihetetlen! Hát te tényleg ennyire nem érted a nők jelzéseit? Melyik bolygón voltál, te nagy nőcsábász? - kacagott a lány, majd hirtelen felpattant a székeből és a következő pillanatban már egy forró csókot nyomott a számra.

Annyira meglepődtem, hogy beletelt egy pár másodpercbe, míg viszonoztam a csókot. Egyszerűen el sem akartam hinni, hogy a lány viszonozta az érzéseimet.

A csókcsatát a portás kopogása zavarta meg, aki a napi postát hozta be és elége meglepődött a zavarunkon, hiszen nem tudhatta, hogy minek szól ez a pirulás.

Amint kiment, ott folytattuk, ahol abbahagytuk és abban maradtunk, hogy az éttermi vacsora helyett majd inkább nálam összedobunk közösen valami finomat, hogy fesztelenebb hangulatban mélyíthessük majd el a kapcsolatunkat. Megegyeztünk abban is, hogy itt a munkahelyünkön titkolni fogjuk inkább azt, hogy együtt vagyunk, mert nem szerettünk volna a pletykák célkeresztjébe kerülni.

Mondanom sem kell, hogy mennyire boldog voltam, mert tényleg rég éreztem már ezt a furcsa bizsergő érzést a gyomromban, ami most szüntelenül benne zsongott. Azt hittem, hogy sosem fogok majd olyan párt találni magam mellé aki önmagamért fog szeretni és nem a vagyonomért.

Persze ez most jócskán megbonyolította az eredeti tervemet, mert hogyan is utazhatnék el pont most, amikor végre elúzhetem magam mellől a magányt? De vajon Tádé meddig bírja tartani otthon a frontot, illetve meddig tartható fent az az álca, hogy Bécsből irányítom a gyárat? Ugyanakkor a családom hiányával is küszködtem, de ezt próbáltam magamban azzal elnyomni, hogy tudom, hogy boldogok. Lehet, hogy most az egyszer tényleg csak magamat kellene nézmem?

Nem tudom mitévő legyek, de egyelőre csak ki akarom élvezni az új Miklós életét... azét, akit önmaga miatt szeretnek és aki az mer lenni, aki mindig is szeretett volna lenni: egy boldog ember. Ez a boldog „új Miklós” például sosem gondolta volna, hogy egyszer farmernadrág - póló kombóban vacsorát fog főzni a barátnőjével és nem felszolgálók teszik elé a vacsorát.

El sem tudta volna képzelni azt, hogy egyszer egy doboznak tűnő valamin színház nélkül is előadásokat fog nézni, hangverseny nélkül a saját nappalijában egyszer zongoraversenyeket fog hallgatni, egy téglaméretű valamin pedig beszélgetni fog a párjával és még sorolhatnám.

Ez a Miklós be akart illeszkedni ebbe a számára új világba és úgy tűnt, sikerült is neki, méghozzá vagyon és mindenféle protekció nélkül. Ez az új én mindent megtett azért, hogy a boldogsága örök maradjon.

Most például egy házibulinak nevezett estre készült a barátnője haverjaival, akiknek most lesz hivatalosan bemutatva Édua párjaként.

Bevallom egy kicsit izgultam, mert még sosem találkoztam a barátaival és nem tudtam, hogy mennyire tudom majd az ő modern stílusukat követni. Félttem, hogy nehogy valami tatának gondoljanak, aki fiatal lányokkal akarja a saját letűnőben lévő fiatalságát eltakarni. Édua persze egész délelőtt és most telefonon is folyamatosan nyugtatgatott, hogy nagyon kedvesek és befogadóak a barátai és alig látni a köztünk lévő korkülönbséget. Nem értette, hogy miért vagyok erre a korkülönbség témára ráfeszülve... ó, ha tudná, hogy nem is az életkoraink száma közötti különbség aggaszt leginkább, hanem az éveink közötti.

1900-as évek kontra 2035... bele sem merek gondolni, hogyan fogadná azt, ha elmondanám neki, hogy én igazándiból egy időutazó vagyok. Biztos vagyok benne, hogy örültek hinne, bár talán tudok annyira jól érvelni, mint Vivien és talán végighallgatna és nem dobna egyből tébolydába.

Ilyen és ehhez hasonló gondolatok közepette készülődtem az esti kikapcsolódásra, ahová kerékpárral érkeztem, amit még a legelső fizetésemből sikerült vásárolnom.

Édua izgatottan nyitott ajtót és csak egy pusztit lehelt az arcomra, mert ugye még nem történt meg a nagy bejelentés. Hivatalosan még csak egy hete voltunk egy pár, így nem volt elkésve azzal, hogy bemutasson a többieknek, de ő mindig is utált titkolózni a barátai előtt, ezért bántotta, hogy nem mondhatta el nekik egyből a jó hírt, de csak most sikerült megszervezni úgy az estet, hogy mindenkinek jó legyen.

Én nem igazán foglalkoztam a többiekkel, ugyanis nem tudtam levenni a szememet az én gyönyörű Holdacskámról, aki roppant csinos volt. Egy fekete csipkés ujjatlan felsőt viselt testhez feszülő piros miniszoknyával és az ajkain is piros rúzsot viselt. Mondanom sem kell, hogy a porcelánfehér bőréhez és a hosszú fekete hajához mennyire tökéletesen illett ez a viselet.

A baráti társasága egyébként mind korabeli férfiakból állt, akiket látszólag kevésbé áldott meg olyan jó ízléssel a sors, mint a lányt. Cifrábnál, cifrább ingeket viseltek, szakadt nadrágokat, volt olyan férfi, akinek fülbevaló is volt a fülében és még az orrában is, és még sorolhatnám azt a sokféle divatkatasztrófát, amivel szembesültem.

Jómagam egy egyszerű sötét farmert húztam fel egy galléros nyakú kék pólóval és ennyi. Abszolút törekedtem arra, hogy a jelenlegi divathelyzetből is kihozzam a legegyszerűbb, ámde legelegánsabb megjelenést.

A hivatalos „egy pár vagyunk” és én leszek az új pasas a baráti körben bejelentés után koccintottunk mindenkivel és megpróbáltam egy kicsit közelebről is megismerni a srácokat, ha már az én Éduám a testvéreiként szereti őket. Nagyjából szimpatikusnak tűnt az összes srác, de volt köztük egy Milán nevezetű, aki a többihez képest is túl harsány volt nekem. Mint ahogy azt leszűrtem, ő lehet a banda hangembere, vezére, akinek sokat számít a szava... úgy látom, vele kell majd nagyon jóban lennem, mert ha ő elfogad, akkor a többiek is, ez fix.

Nagy nehezen megerőltettem magamat és megpróbáltam álcázni az ellenszenvemet irányában, de nagyon nem volt egyszerű. Mint kiderült, ő egy úgymond „influenzser”, jelentsen ez bármit is, aki tartalomgyártónak hívja magát és szinte az összes közösségi oldalon fent van és rengetegen követik az életét. Ez persze jól kifényezte az egóját, de sebaj... nem tudja, hogy kivel áll szemben, hiszen nekem sem kell a szomszédba mennem egy kis önbizalomért.

Megfigyeléseim alapján azt szűrtem le, hogy szerintem ő nem pusztán barátként tekint Éduára, de ha ekkora pancser volt, hogy ezt nem jelezte neki, akkor így járt. Biztos, hogy nem én leszek az, aki ezzel kapcsolatban felnyitja majd a lány szemét.

Mindenáron le akart dominálni a srác, de nem sikerült neki... előbb kellett volna (szó szerint) megszületnie ahhoz, hogy Morvai Miklóst a háttérbe szorítsa. Egyre azt próbálta meg rám erőltetni, hogy nekem is érdemes lenne kipróbálnom magamat ebben a tartalomgyártó valamiben, mert mostanság nagyon „menők” az üzletemberek profiljai és látja bennem a „több százezres feliratkozás potenciált”.

- Te, Miklós, szerintem tényleg érdemes lenne elgondolkodnod ezen a blogger-vlogger vonalon - erőltette tovább a dolgot Milán. - Nekem, hidd el, hogy jó szimatot van ahhoz, hogy kiszagoljam azt, ha valaki tehetséges az ilyesmiben... te tuti az lennél. Tegyük egy próbát, jó? Regisztrálj egy csatornát és csak add elő a videóidban a nagy üzletembert, az igazi megmondót, a vérbeli marketinges cápát... hidd el, harapni fognak rá a nézők.

- Kedves vagy, Milán, köszönöm a biztatást, de nem nagyon élek ezekkel a műszaki kütyükkel és a hozzájuk kapcsolódó dolgokkal. Még nem ismeresz, ezért nem tudhatod, de elég ódivatú vagyok, többre értékelek egy jó könyvet egy ilyen bohóckodásnál... már elnézést, ha megsértettelek vele.

- Relax, tesó, csak egy ötlet volt, de hidd el, a te neveddel biztos hasítana a csatornád, főleg, ha ilyen egyediben nyomod, mint ahogy mondod. #Morvai... már látom is a lelki szemeim előtt az egész profilod! - lelkesedett Milán.

- Nem hinném, hogy ez az én műfajom lenne, meghagyom inkább a hozzáértő feltörekvő ifjúságnak a dolgot - próbáltam lezárni a témát, de Édua is kötötte az ebet a karóhoz az ügyben.

- Szívem, szerintem se hülyeség, amit a Milán mond, gondolj csak bele, hogy a te szövegeddel és a mellé társuló őszinteséggel mekkora véleményvezér lehetnél. Összekapcsolhatnád a dolgot egy kicsit a gyárral is, hogy te is és az örökséged is profitálhasson belőle, szerintem zseniálisan működne a dolog! Számtalanszor szem- és fültanúja voltam annak, hogy milyen ügyesen tudsz bánni a szavakkal, hogy tudod úgy csűrni-csavarni őket, hogy mindig győztesen kerülj ki akár egy vitából, üzleti megbeszélésből stb. Segítek a technikai hátterében, csak adj egy esélyt a dolognak, drága véleményvezérem! - kérte a lány.

- Hát hogyan tudnék ennek a gyönyörű nőnek nemet mondani, főleg, ha ezekkel a meseszép szemeivel ilyen kérlelőn néz rám?

- Ne mondj nekem nemet soha, különben tudod, hogy milyen a csípési technikám! - viccelődött Édua, majd egy hatalmas csókot nyomott a számra.

Milánt ez láthatólag zavarta, ezért ügyesen kitáncolt a beszélgetésből és az este folyamán már nemigen kereste a társaságomat.

A srácok végül hajnali 4 óra környékén szállingóztak haza, én pedig már alig vártam, hogy kettesben maradhassak az én Holdacskámmal. Édua az élet minden területén igen szenvedélyesnek bizonyult és ebben is nagyon hasonlítottunk egymásra, mert én is ilyen típus voltam. Tényleg mindenben passzoltunk, imádtam vele lenni testileg és lelkileg is. Sok viszonyom volt már a 43 évem alatt, de ilyen jól még sosem éreztem magam egyetlen egy partneremmel sem. Ezer fokon izzottunk és nem tudtunk betelni a másikkal, mohón faltuk az örömeiket.

Nem hinném, hogy a kor miatt lenne, de minden annyiival jobb volt... 1900-ban is ugyanilyen jól éreztem volna magamat ezzel a tüneményvel. Azt hiszem ez nem véletlen... nincs mit szépíteni, a nagy szoknyapecér Morvai Miklós életében először szerelmes lett, ez van, így jártam.

Sosem szerettem az egyszerűbb utat semmiben sem, de nem gondoltam volna, hogy ennyi évet kell utaznom azért, hogy megtaláljam az igazit. De ha már megvan, akkor hogyan engedhetném el?! Az „új Miklós” szemével látom már a régi hibáit... mindig a szeretetet hajszolta, koldulta, azért próbált mindenkinek a kedvére tenni, amikor meg már az ő kedvére akartak tenni, akkor már nem tudott senkiben sem igazán bízni.

Bezzeg most... ennek a lánynak bármit elhinnék, mert tudom, hogy feltétel nélkül szeret. Most is itt szuszog a mellkasomon és én egyszerűen ahelyett, hogy aludnék, csak bámulom őt, nem tudok betelni a látványával, az illatával, a bőre puhaságával... Lehet, hogy 43 évesen értem meg arra, hogy tudjak valakit úgy igazán szeretni?

Eddig magamat sem tudtam szeretni ez az igazság, a nagy önbizalomnak tűnő előadásom csak álcája volt az önutálatomnak... most pedig így, hogy egy új helyzetben mindenféle protekció nélkül is boldogultam, így már el tudtam magamat fogadni úgy, ahogy vagyok. Szerintem ennyi lehet a titok nyitja... .

Hihetetlen módon vágyom egy saját családra és tudom, hogy Édua is így van ezzel, mivel korán elveszített mindenkit, aki fontos volt neki és csak a barátai jelentették számára a családot. Én szerencsésebb helyzetben vagyok, mert a nővéreim által egy hatalmas nagy, szerető család tagja lehetek és az édesanyám is él még, de vágyom én is egy saját boldogságra.

Úgy érzem, megkaptam most a választ arra, hogy menjek-e vagy maradjak... már csak reggel azt kellene kiderítenem, hogy mikorra várható a következő holdfogyatkozás, mert van egy pár dolog, amit még le kellene otthon az én időmben zárnom és a leghasznosabb információkat is át szeretném majd adni Tádénak.

Utálok búcsúzkodni, de ennyivel tartozok nekik... már csak az a kérdés, hogy idén ejtsem meg a búcsút vagy a következő holdfogyatkozáskor? Erre a választ csak a holnap adhatja meg, most jobb, ha alszom egy kicsit a szerelmemet ölelve, boldogan, békében, nyugalomban.

Hatodik fejezet

Hogyan tovább #Morvai?

Másnap reggel csók helyett egy párnával ébresztett Édua, amit olyan erősen dobott hozzám, hogy csak lestem. Nem értettem miért olyan ideges, egyik pillanatban a telefonja kijelzőjét bámulta, a másikban meg engem. Teljesen el volt sápadva és nagyon megijesztett, mert fogalmam sem volt arról, hogy mi lehetett a baja.

- Életem, Holdacskám, mi a baj? A frászt hozod rám ezzel az ébresztővel!

- Hogy mi a bajom? Szerintem szellemet láttam... - hüledezett a lány. - Nézd csak, Milán most küldte át ezt a nemrég megjelent cikket, amit a Mátyás firkászhai kicsit megkésve dobtak össze... Kérésednek megfelelően a gyár történetéről is írtak benne és képzeld, a Morvai családról sem voltak restek megemlékezni. Ha lentebb görgetsz, a cikk közepe táján található férfi képe nem ismerős neked valahonnan? Az egykori Morvai Miklós, az őköd az, akiről a nevedet is kaptad... ez a fickó a kiköpött másod! Elképesztő a hasonlóság! Az augusztusi fizimiskáddal pedig mintha az ikertestvére lettél volna... ráz a hideg, nézd már meg!

- De kedves ez a Milán, hogy korán reggel így ébreszt, pusztá jó szándékkal biztos! - morogtam.

- Miklós, nem akar ő rosszat, szerinte ezt a hasonlóságot is meg lehetne lovagolni, ha mégis belekóstolnál a tartalomgyártók életébe.

- Remek... csupaszív ez a fiú! - gúnyolódtam.

- Ne morgolódj, Morvaim, inkább nézd már meg azt a képet! Le fogsz te is hidalni, főleg, ha még nem láttál eddig róla képet... bár gondolom, azért nagyjából vágod az őseidet, nem?

- Vágom, persze... - sóhajtottam nagyot és a kérésének megfelelően megnéztem a rólam készült képet, amit nagyon is jól ismertem. Próbáltam rácsodálkozni a hasonlóságra, de nagyon nehezen ment most a színészkedés, mert egyszerűen utáltam hazudni annak, aki fontos a számomra. Azon kattogtam, hogy hazugságra alapozzak majd egy teljes életet? Milyen élet lenne az?! Ha elmondanám az igazságot, azzal meg lehet, hogy csak ártanék magamnak és a kapcsolatunknak is... különben is ki hinné el, hogy 1900-ból jöttem?!

Amíg ezen tűnődtem, addig Édua folyamatosan mondta a magáét.

- Morvaim, ez a Miklós őköd nagyon csapongó egy alak lehetett ám. Emlékszem, hogy régebben, amikor a munkahelyemre kerültem, érdekességként kicsit utánanéztam a Morvai család történetének. Nagyjából mindenki szimpatikusnak tűnt és korrekt arcok lehettek, de ettől a Miklóstól mindig kirázott a hideg. Hihetetlen pökhendi pojáca lehetett, tipikus apuci pici fia, akinek az ölébe hullott minden és még így sem tudott magával mit kezdeni, mert volt pár zűrös szituja, ahogy olvastam. Rendszeresen kaszinókat látogatott és a tök cuki családját

sokkolta a nőügyeivel. Állítólag egyszer egy munkást is felpofozott, amit az apja sosem tett volna meg és a városvezetőkkel is csak a saját személyi kultuszának a növelése miatt ápolt jó viszonyt, hogy teret adjanak a terjeszkedésének. Az apját mindenki tisztelte, tőle meg szerintem szimplán csak félték... Mondjuk azt meg kell hagyni, hogy biztos, hogy jó kereskedő lehetett, de az nem minden ám!

- Elég legyen, hagyd abba! - csattantam fel, mert egyszerűen képtelen voltam tovább hallgatni azokat, amiket rólam mondott. Fájt az igazság, mert nagyrészt igazat mondott és az is, hogy ezt annak a nőnek a szájából kell végighallgatnom, akit szeretek.

- Mi a baj, édesem? - kérdezte riadtan a lány.

- Az, hogy az a pojáca, akit szidtál, az én vagyok! Igen, Morvai Miklós vagyok... nem az utód, hanem ő maga!

- Imádom a humorodat, de ez most nem vicces!

- Nem is viccelek, ez az igazság!

- Színészi képességeid előtt is leborulok, Morvaim, de fejezd már be, mert kezd idegesítő lenni!

- Ilyen vagyok... ez vagyok... Ő vagyok! Értsd meg, ez van!

- De... de...

- Bizonyítékot szeretnél? Teljesen jogos kérés lenne, de kérés nélkül is szolgálok neked velük, csak gyere velem a vendégházba, ott majd mindent elmagyarázok és megmutatom neked a holmimat.

- Miklós, kérlek ne csináld ezt velem... ez már tényleg nem vicces! - hüppögte Édua.

- Ha bízol bennem, Holdacska, akkor ne kérdezz többet, csak gyere velem és hallgass végig.

- Rendben, menjünk! - nyújtott rá kezet a lány és félóra múlva már a vendégházba voltunk.

Itt mindent elmeséltem neki az elejétől fogva, kezdve Vivien látogatásával, folytatva a holdfogyatkozás legendájával és azzal, hogy miért is vagyok most itt. Megmutattam neki a magammal hozott papírjaimat, emlékeimet, a régi pénzerméket, családi fotókat és mindent, ami alátámaszthatta az igazamat. Végül felhúztam magamra az öltönyömet, úgy fészültem a hajamat, ahogy szoktam és ismét kértem, hogy hasonlítsa össze a cikkben szereplő képet az arcommal. A döbbenettől szóhoz sem jutott, de láttam rajta, hogy kezdi elhinni azt, amit mondok neki.

- Most már értem, hogy miért lepődsz meg mindenben, miért nem értesz a műszaki dolgokhoz, és miért tűntél annyira másnak... hihetetlen!

- Ez az én igazságom, ez az én történetem! El sem tudom mondani, hogy mennyire megkönnyebbültem, hogy ezt megoszthattam veled, mert nem szeretnék neked hazudozni. Tudod,

hogy mondtam, hogy nekem mennyire fontos az őszinteség... És ha őszinteség akkor most hogy gondolod, rám tudsz még nézni ezek után is?

- Miklós ez az egész nem változtat az érzéseimen, csak kell egy kis idő, hogy felfogjam azt, hogy egy időutazó a párom. Meddig maradsz, tervezhetek veled hosszú időre? - kérdezte keserűen a lány. - Ha nem, akkor inkább kiszállnék ebből az egész kapcsolatból addig, amíg nem élem magamat jobban bele.

- Édua... sosem voltam egy érzelgős típus, arra sem emlékszem, hogy mikor mondtam ezt a szót utoljára ki, de az a helyzet, hogy szeretlek! Vesztedre így jártál, mert emiatt nincs nagy kedvem visszatérni a normál életemhez. Reagálva pedig a múltam hibáira, csak annyit mondanék, hogy sok mindenben igazad volt, amiket mondtál, mert valóban egy csapongó ficsúr voltam nagyon sokáig, de azért az sem sokat javított a megítélésen, hogy felsőbb körökben szereztem ellenségeket, akik a rossz híremet kezdték terjeszteni. Karaktergyilkosságot próbáltak elkövetni ellenem több-kevesebb sikerrel, de így jár az, aki rossz emberekkel vitatkozik össze a kaszinóban... persze, ez még nem lett volna ok arra, hogy befeketítsenek, de az üzleti világban el kell fogadni, hogy sokan nem nézik a módszereket, csak törtetnek előre. Azt viszont határozottan cáfolom, hogy bármikor is megütöttem volna egy munkást... sosem tettem volna ilyet... ugye hiszel nekem? Őszintén szeretlek... nem is szólsz semmit? Mondj már valamit, kérlek!

- Ha hagynál végre szóhoz jutni és nem csak darálnád a mondandódat, akkor elmondanám, hogy én is szeretlek, te ficsúr! - csipett vállon a lány.

- Úgy látom életem végéig hozzá kell szoknom ehhez a fajta bánásmódhoz és a testi sértésekhez - forgattam viccesen a szemeimet.

- Az csak rajtad áll, hogy meddig viseled... nehogy egyszer a forráshoz szaladj miattam! - nevetett a lány.

- Nem olyan könnyű ám engem elüldözni, kisasszony! Azt tudnod kell, ha most az 1900-as években lennék, akkor letérdelnék eléd és megkérném a kezedet, és körülbelül 1 év jegyeség után elvennélek feleségül... .

- Ahhoz azért az kellene, hogy igent mondjak a lánykérésre, nem? Vagy a ti időkben ez a nőknél nem opció, hogy eldöntheti, hogy akarja-e a frigyet? - incselkedett a lány.

- Jobb esetben igen, csak vázoltam, hogy mit tennék... Nálatok ez hogy szokás egyébként? - érdeklődtem őszintén.

- Ahogy esik, úgy puffan elven működik, de tényleg! Vannak, akik pár hónap ismeretség után már az oltár előtt állnak, de vannak olyanok is, akik úgy élnek együtt hosszú évekig, hogy nem házasodtak össze. A házassági papír már nem számít annyira, mint régen... a boldogság sohasem a papíron múlt és erre idővel szerencsére rájöttek az emberek.

- Értem, szóval akkor akár meg is úszhatom a nősülést? Ez remek, ez tényleg az én időm! - nevettem.

- Látom megfogtad a mondandóm lényegét - incselkedett Édua. - De most ne az esküvőn járjon az eszed, hanem inkább dönts el, hogyan tovább! Azt mondtad, maradnál miattam... ez biztos?

- Igen, ezer százalékgig biztos, hogy maradok, meg is esküszöm rá, ha kell! Viszont azt be kell vallanom, hogy egy ugrást még tervezek az időben, ugyanis nem tudom úgy végleg elhagyni a családomat, hogy nem búcsúztam el tőlük tisztességesen. A tervem ugye a visszatérés volt, ezért is nem búcsúzkodtam, de most már tudom, hogy nekem itt a helyem... Rossz korba születtem, rájöttem és boldog vagyok, hogy tehetek ellene. Fontosnak tartom azt is, hogy átadjak még pár szükséges információt a családomnak azzal kapcsolatban, hogy mit hogyan érdemes csinálniuk.

- Nem változtatod meg ezzel a jövőt?

- Nem hinném, mert gyakorlatilag azokat a dolgokat mondom el, amiket én vittem volna véghez, de ugye mivel én nem leszek már ott, így lehet, hogy pont ezen tetteim nélkül borulna fel minden, amit apámék felépítettek. Nem csalog, csak több évnyi agyalgatás helyett átadok egy tökéletesített tervezetet Tádénak, ennyi. A történelem viharjaiban sajnos így is számtalan olyan esemény fog történni, ami ellen úgysem tudnék mit tenni, így ezekkel nem is fájdítanám a szívüket... tényleg csak a legszükségesebb információkat adom majd át nekik. Az 1907-es Pécsi Országos Kiállítás viszont semmiképp sem maradhat el csak azért, mert én önző módon a szívemre hallgattam... Biztos vagyok benne, hogy Tádé nélkülem nem váгна bele egy ekkora projektbe, muszáj ösztönöznöm a dologra, mert ez a város számára is egy nagyon fontos esemény volt. A mi családuk is kell a megvalósításához, mert ha ez elmarad, akkor egy óriási lyukat ütne Pécs történelmi múltjába... ezt nem hagyhatom, hiába nem hitték el sokan, de nekem tényleg fontos volt mindig is ez a város. Most gondolj bele, hogy mekkora hírverése volt ennek a kiállításnak? Számtalan információt gyűjtöttem róla és azt kell mondjam, hogy jár a vállveregetés magamnak, hogy anno ebben én is tevékenyen részt vettem. Nem maradhat el és kész... Ez kicsit olyan lenne, mintha apámék sosem fedezték volna fel az ezin titkát a kutatótársával.

- Talán azért nem lenne akkora érvágás, de persze megértelek és támogatlak az ügyben! Bocsi, ha kicsit bambán nézek, de még mindig annyira hihetetlen számomra ez az egész... Időutazásról beszélünk, a múlt megváltoztatásának a veszélyeiről... Ez egy kicsit sok volt így egyszerre.

- Nem kell magyarázkodnod, megértem, én is így voltam ezzel, amikor Vivien felfedte előttem a titkát. Ledöbbsentem, hittem is neki, meg nem is... egy valamire biztos jó lesz ez az utolsó ugrásom, mégpedig arra, hogy elhidd, amit mondtam és nem fogsz majd örülni tartani. Az igazat megvallva én is akkor hittem el 100 %-ig Vivien állításait, amikor a saját szememmel láttam, hogy eltűnt a semmibe, miután ivott a forrásvizéből. Ő abban a szerencsés helyzetben volt, hogy a szerelme is a „holdfogyatkozás gyermeke” volt, amiről persze nem tudtak, de végül a véletlenek nekik kedveztek. Te nem holdfogyatkozás idején születted véletlenül? - érdeklődtem viccesen.

- Nem hinném, de az internet segítségével ez könnyen kideríthető, de ne is álmodozz arról Morvaim, hogy én a múltban éljek, túl kényelmes a jelen! - kacagott hangosan a lány.

- Egy próbát megért! - kacsintottam. - De tényleg meg tudod nézni ezen az interneten, hogy mikor voltak és lesznek holdfogyatkozások? Ez remek lenne... Gondolj bele, olyan lenne ez az információ a számomra, mint másoknak az útjaik időpontjának a lefoglalása, csak a természet dönt ez esetben a foglalások idejéről! - nevettem hangosan.

- Na ez baromira nem vicces, Miklós! Felejtsd el, hogy itt x évente ugrálgatsz jobbra meg balra az időben... én meg majd aggódhatok, hogy visszatérsz-e, nem? Ilyet nem játszunk, az oké, hogy elbúcsúzol meg ilyenek, de ne használjuk ki az erőnket, ezt nem lehet sokáig büntetlenül játszani szerintem...

- Édesem, még szoknod kell a humoromat, egy percre sem gondoltam komolyan a folyton ugrálgatás az időben dolgot. A búcsúzás és a tervek átadása fontos, ezt még muszáj megtennem, de ígérem, ez lesz az utolsó utam, semmi több, rendben?

- Rendben, ez érthető, de több ilyen tényleg ne legyen, jó?

- Ahogy óhajtja a kisasszony! - hajoltam meg viccesen előtte. - Na, de mi van azokkal a holdfogyatkozásokkal, melyik évben lesz legközelebb, ha most valamiért nem tudnék visszamenni év végéig?

- Nézem is, egy pillanat! - kezdett lázas böngészésbe Édua. - Azt mondja, ha lehet hinni az internetnek, akkor a következő teljes holdfogyatkozás 3 év múlva lesz...

- Ajjaj, az nagyon hosszú idő, ennyi ideig nem tarthatom bizonytalanságban Tádét és a családommal szemben sem lenne fair ez az egész. Nincs értelme nagyon húzni az időt, Holdacskám, szerintem pár hét múlva felülök ismét a „Forrás-Expresszre”, mert jobb túlesni ezen a búcsún.

- Ahogy érzed, én támogatlak mindenben és csakhogy tudd, ahogy nézem, én nem holdfogyatkozás évében születtem, így biztos, hogy nem vagyok utazó, mint te - mondta kissé szomorúan a lány.

- Akkor lőttek a közös útnak, Édes Holdam?

- Úgy néz ki, igen, Morvaim, de én nem is bánom - kacagott a lány.

- Kinevetsz, te cserfes?

- Ki én, tatám! - incselkedett a lány.

- Na megállj csak, mindjárt megmutatom, hogy ki a tata! - hördültem fel tettett haraggal.

- Uh, de félek! - csípett belém a lány, amire én viszonzásul felkaptam és meg sem álltunk a hálósobáig.

Ezután a nap után borzasztóan megkönnyebbültem, hogy végre nem kellett hazudnom annak, akit szeretek. Mindent ügyesen elterveztünk Éduával, aki nemcsak a szerelmem volt, hanem most már a cinkosom is. A tervünk az volt, hogy a majdani pár hétig tartó eltűnésem okát egy kis kimerültség okozta betegsége fogjuk és addig, amíg én távol leszek, addig ő mindent kézben tart majd a munkahelyen.

Végül beadtam a derekamat erre a tartalomgyártós dologra is és Milán segítségével (aki természetesen nem lett beavatva a titkomba) elkezdtek felépíteni a saját közösségi oldalaimat. A nevem már eleve egy márka volt, így a srác szerint nem lesz nehéz majd a szponzorokat bevonzanom, akiket akár tovább tudok irányítani majd a manufaktúrához is, így mindenki jól járhat. Én azért, mert plusz bevételem lesz és egy munkahelyi piros pontom, a szponzor is két platformot szakít, és az igazgatónak is becsorogna egy kis extra bevétel vagy reklámfelület.

Milán szerint, ha ügyes és aktív leszek a közösségi oldalaimon, akkor előbb-utóbb ebből fogok élni és nem kell mellette másik állást fenntartanom. Hihetetlen, hogy ebből meg lehet élni, hogy elmondom a véleményemet egy kamerába, vagy csak készítek pár jó fotót... Milán állítja, hogy az üzletemberek profiljai alapból sikerre vannak ítélve, mert nincs belőlük annyi, mint egy divatblogból és hasonszórú társaiból.

Elégge fellelkesültem, így gyors tempóban fel is vettünk pár videót különböző témakörben és elkészítettük a portréfotózásomat is, amely során törekedtünk arra, hogy a saját stílusomat keverjük egy kis modernnel. Édua végtelenül elégedett volt a végeredménnyel és bevallom, én is.

A legtöbb videóm arról szólt, hogy hogyan építsük fel magunkat a nulláról, miként lehet úgy sikeres az ember, ha a név kötelezi, illetve az útkeresésről és a tárgyalási technikákról. Próbáltunk egy kis humort is belecsempészni a felvételekbe, hogy ne tűnjön túl száraznak a mondanivalóm és a legnagyobb meglepetésemre az emberek vevők voltak rá. Egyre több és több feliratkozómmá lettem és a #Morvai az egyik legnépszerűbb hashtag lett a közösségi oldalakon.

Ez a hirtelen jött népszerűség elége bezavart az utazásom előkészítésébe, de mivel sürgetett az idő, így előre időzített posztokat gyártottunk és december közepén visszatértem az én időmbe, hogy ki ne fussak az évből.

1900. december 20-át mutatott a naptár, amikor több hónapnyi távollét után ismét magamhoz ölelhettem a családomat. Tádé, a sógorom tudta csak egyedül a titkomat, így rajta láttam a legnagyobb megkönnyebbülést, hogy épen és egészségesen lát. Megkértem mindenkit, hogy üljenek le és hallgassák meg a mondandómat, ami hosszú és bonyodalmas lesz, de Vivien története után talán mégsem annyira meglepő.

Elmondtam nekik mindent, hogy én is időutazó vagyok és hogy 2035-ben töltöttem ezt a pár hónapot és hogy rengeteg, számunkra hasznos információt szereztem itt. Azt füllentettem, hogy célzottan csak a gyárra koncentráltam, mert azt jobb nem tudni, hogy kire mi vár.

Átadtam Tádénak és a nővéreimnek a jegyzetfüzetemet és édesanyámnak pedig egy ajándékot 2035-ből. Természetesen a többieknek is hoztam pár hasznos apróságot, amik még jól

jöhetnek majd nekik. Elmeséltem nekik, hogy mivel foglalkoztam, milyen vicces találmányok lesznek és hogy milyen mókás volt kipróbálni őket. A legnehezebb részt, a búcsút pedig a végére hagytam, mondtam, hogy maximum egy pár napot maradhatok, mert vár rám a jövőben az igaz szerelmem és egy olyan élet, amire mindig is vágytam. Kértem, hogy ne kérdezzenek részleteket, de hinniük kell nekem, hogy nem véletlenül nem maradok a saját időmben és ha azt szeretnék, hogy boldog legyek, akkor megértik a döntésemet.

Ebből kiderült számukra, hogy valószínűleg tudok valamit a végzetemről, így, hogy sikeresen meggyőzzem őket a döntésem helyességéről, nagyjából felfedtem néhány részletet nekik az elkövetkezendő éveimről, amelyek itt várnának rám, ha maradnék.

Júlia volt a legmegértőbb, aki végül mellém állt és velem együtt érvelt a távozásom mellett. Anyám zokogott, de nem akarta, hogy egy magányos élete sötétsége eméssze fel a fiát, így, ha nehezen is, de elengedett.

Így végül nem volt már más hátra, minthogy a következő napokban felépítsük azt a haditervet, ami segíthet majd a többieknek azt a látszatot fenntartani, hogy én irányítok mindent a háttérből. Ittlétem alatt folyamatosan, amennyit csak tudtam, megjelentem nyilvános helyeken, eseményeken és ebbe a pár napba még pár tárgyalás is belefért. Összehoztunk egy nyilvános össznépi gyári értekezletet is, mely keretein belül hivatalosan is kijelöltem a sógoromat a helyettesemnek, ő lett az igazgatója a gyárnak. A nővéreim természetesen továbbra is ugyanazokkal a jogokkal rendelkeztek, mint eddig, hiszen eddig is mindenben volt döntési joguk, beleszólásuk.

Egy ügyvéd segítségével titokban lebonyolítottuk azt is, hogy a nővéreim utódai a nevemet viselhessék, hiszen nem hagytam őket csak úgy itt. Tádéval megbeszéltük az országos kiállítás részleteit, átadtam neki a támogatók listáját, illetve még 2035-ben vásároltam egy régi pénzérme-gyűjtőtől rengeteg korabeli pénzt, amit szintén átadtam neki, hogy fektesse be úgy és oda, ahová jónak látja.

Abban maradtunk, hogy ha az 1907-es év a holdfogyatkozás éve, akkor „hazaugrok” az eseményre, de semmiképpen nem szeretnék rendszert csinálni a dologból, mert ígéretet tettem Éduának, hogy nem mászkálok összevissza az időben.

A legmorbidabb beszélgetésen is túlestünk, mégpedig azon, hogy hogyan és mikor kellene bejelenteniük az állítólagos halálokat, miként hozassanak haza Bécsből egy üres koporsót és milyen módon játsszák el az állítólagos temetésemet. Nem mondom, hogy ez a pár nap volt életünk legvidámabb napja, de muszáj volt mindent megbeszelnünk.

Az utolsó közös karácsonyunk után pár nappal végül visszaindultam az én Éduámhoz 2035-be, hogy együtt búcsúztathassuk el az évet és jegyesekként köszönthessük 2036-ot. A legboldogabb Szilveszterem volt ez, mert végre tudtam, hogy jó úton haladok afelé, hogy úgy lehessenek sikeres, hogy mellette a boldogságomat se kelljen feláldoznom...

Végszó

A következő évek bebizonyították azt, hogy nagyon is jól döntöttem, ugyanis jelenleg én vagyok a legnépszerűbb üzletember a közösségi média világában és sikerült visszavennem az örökségemet is, ugyanis én lettem ismét a gyár igazgatója. Az apám által tanítottak szerint vittem tovább a gyár irányítását és ezáltal a gyár újból az aranykorát éli jelenleg is.

Az üzleti sikerek mellett szerencsére a magánéletem is fantasztikusan alakult. Két év jegyes-ség után elvettem feleségül Éduát, aki két gyönyörű gyermekkel ajándékozott meg. A gyer-mekeink születésével teljesült a legnagyobb álmom, hiszen a nevünk továbbra is fennmarad és Morvai kézben fog még hosszú-hosszú ideig maradni a gyár. Természetesen nemcsak ezért vártam a születésüket, hiszen a feleségem mellett ők a legnagyobb boldogságaim, nélkülük sohasem lett volna teljes az életem.

Furcsa belegondolni abba, hogy milyen szomorú életet szánt nekem a sors és mégis sikerült boldoggá varázsolnom... talán, ha a múltban is nagyobb lett volna bennem az erő, akkor nem kellett volna ekkora utat megtennem ezért a boldogságért, de mindennek oka van és én ezt elfogadom.

A történelemkönyvek egy sikeres ámde végtelenül szomorú és magányos Morvai Miklós képét tárják elénk továbbra is... Ezen néha egy kicsit szomorkásan elmosolyodom, mert nem tudhatják az igazat, azt, hogy a jövő kínált ennek a Miklósnak egy boldogabb életet, egy sikeresebb befejezést.

Az új életemmel járó ismeretség egyébként elrepítette a híremet Vivienhez és Déneshez is, hiszen igencsak aktív voltam a közösségi oldalakon. Vivien nagyon ismerősnek talált és ezért felvette velem a kapcsolatot, hogy személyesen is megismerhessen, beszélgethessen velem.

A találkozónkkor nem mert konkrétan rákérdezni arra, hogy én vagyok-e az, akire gondolt, mert bizonyára félt, hogy örülnék fogom tartani, ha esetleg téved és én pedig egy kicsit sem utaltam arra, hogy ismerném őt. Lehet, hogy gonosz voltam, de nem árultam el neki az igazat... Az a rengeteg év, ami eltelt az első találkozásunk óta, mindkettőnkön nyomott hagyott, így egyszerűbb volt úgymond letagadnom magamat.

Magam sem tudom, miért nem osztottam meg vele a történetemet, de úgy gondoltam, hogy talán jobb, ha soha többet nem kerül szóba ez az időutazós kaland, nehogy valaki megtudja és akkor borulna minden, amit eddig felépítettünk. Az ittlétem így is megváltoztatott néhány apróságot a múltban, a kérészéletű házasságom az időutazás miatt nem tudott létrejönni, érthető okokból már sosem jelentem meg a nyilvánosság előtt, ami pletykákat és legendákat szőtt a személyem köré, és hasonlók. A jövőben már nem akartam semmilyen zűrzavart, így soha többé nem ejtettem ki a számon az időutazás szót.

Teljes holdfogyatkozás idején azért mindig eszembe jut, hogy milyen szerencsés egy flótás vagyok, hogy a „holdfogyatkozás gyermeke” lehetek, hiszen e nélkül a varázslat vagy tudom is én mi nélkül most nem tarthatnék ott, ahol tartok.

Úgy hiszem, hogy amúgy „varázslat” nélkül is mindenkinek megvan a maga „forrása”, ami a boldogság felé sodorhatja őt és ez a forrás nem más, mint a hitünk forrása önmagunkban. Ne hagyjuk soha elapadni, tápláljuk és védjük, hiszen, ha hiszünk önmagunkban, akkor bármi lehetséges... Nekem egy nagyon hosszú út kellett ahhoz, hogy erre rájöjjek, de megérte megtennem ezt az utat.

Te se félj lépni egy jobb jövő reményéért, igaz, nem muszáj egyből egy időutazással kezdened, de azért hajrá!

Tartalomjegyzék

Előszó	3
1. fejezet - A Holdfogyatkozás gyermekei	5
2. fejezet - Halandóság	10
3. fejezet - Helló 2035!	16
4. fejezet - Közösségi média, elektromos roller és egyéb katasztrófák	25
5. fejezet - Az új Miklós	44
6. fejezet - Hogyan tovább #Morvai?	53
Végző.....	60